



ဝမ်းသာကျစ်တိုက်

ညီသစ်

စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကိုပေးသော

တရုတ်များ

(ပဉ္စမအုပ်)



Chicken Soup

Jack Canfield
Mack Victor Hansen
Patty Hansen
Irene Dunlap

for the Soul

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၉၂/ ၂၀၀၄ (၃)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၅၈/ ၂၀၀၄ (၄)
ထုတ်ဝေသူ - ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ
သလ္လာဝတီစာပေ
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ချိုချိုအေး
ဓူဝံပုံနှိပ်တိုက်
၂၁၈၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မေလ
- တုတ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၄၅၀ ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ◆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ ရွေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေ အနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ညီသစ်

စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကိုပေးသော

စာစုများ

(ပဉ္စမအုပ်)

Chicken Soup for the Soul

Edited By

Jack Canfield

Mark Victor Hansen

Patty Hansen

Irene Dunlap

မာတိကာ

၁။ နှလုံးသားတေးသံ	၅
၂။ ထူးတာပေါ့	၁၁
၃။ ရာသီမတူသော ချစ်ခြင်းများ	၂၁
၄။ မိမိကိုယ်မိမိ အရင်စတင်ပါ	၃၃
၅။ ကောင်ကလေး	၃၅
၆။ ပန်းကို ဘာကြောင့်ပန်ရတယ်	၄၃
၇။ ဆုတောင်း	၅၃
၈။ ကျောက်တုံးဖြစ်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်	၆၇
၉။ အလှတရား ကြွင်းကျန်နေတဲ့အခါ ဝေဒနာဟာ ပျောက်သွားတယ်	၇၇
၁၀။ ညစောင့်	၇၉
၁၁။ မီးလင်းနေတယ်	၈၃
၁၂။ အချစ်မှာ ဦးသူရ၏	၉၁
၁၃။ ရေရှည်ခံတဲ့အချစ်	၁၀၁

၁၄။	အောင်မြင်မှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်	၁၁၅
၁၅။	လမ်းဘေးမှ အဘွားအို	၁၃၁
၁၆။	ချစ်ခြင်းအမွေ	၁၃၅

နှလုံးသားတေးသံ

Heart Song By Patty Hansen

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာ သူ့ အိပ်
မက်တွေထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ကလေးမလေး
တစ်ယောက်ကို ဖန်တီးလိုက်တယ်။ ကလေးမလေးဟာ
တောက်ပပြီး နှစ်လိုစရာကောင်းလှတဲ့ ကလေးမလေး
တစ်ယောက်မို့ သူက သမီးလေးကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုး
တယ်။

ကလေးမလေးငယ်စဉ်အချိန်ကတည်းက သူ
ဟာ ကလေးမလေးကိုချီပြီး တေးသီချင်းတွေ ညည်းပြ
တယ်။ ကလေးမလေးနဲ့အတူ အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်
ကခုန်ပြီး “သမီးလေးကို ဖေဖေချစ်တယ်၊ မီးငယ်လေး
ရယ်” လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ကလေးမလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ သူက
ကလေးမလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး “သမီးလေးကို ဖေဖေ

ချစ်တယ်၊ မီးငယ်လေး ရယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကလေးမလေးက နှုတ်ခမ်းစုပြီး “သမီးက ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ” လို့ သူ့အဖေကို ပြန်ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူက ရယ်ပြီး “ဒါပေမဲ့ ဖေဖေအတွက်တော့ သမီးဟာ အမြဲတမ်း ကလေးမလေးပဲ ဖြစ်နေမှာပါ ကွယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကလေးမလေးအရွယ်မဟုတ်တော့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့အိမ်ကထွက်ပြီး လောကကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။ လောကကြီးထဲရောက်တဲ့အခါ သူ့ဟာ မိမိရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပိုပြီး သိလာရသလို ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပိုပြီး သိလာခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့မှ သူ့ဟာ ဖခင်ဖြစ်သူကို တကယ်ပဲ အထင်ကြီးလေးစားလာခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ခွန်အားတွေကို အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့တယ်။ ဖခင်ရဲ့ ခွန်အားတွေထဲက တစ်ခုကတော့ သူ့ရဲ့ မိသားစုကို သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ လှစ်ပြနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပါပဲ။ မိန်းကလေးအနေနဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေလည်း ဖခင်ကြီးကတော့ “သမီးလေးကို ဖေဖေချစ်တယ်၊ မီးငယ်လေး ရယ်” လို့ ပြောနေဆဲပါပဲ။

တစ်နေ့မှာ ကလေးမလေးမဟုတ်တော့တဲ့ မိန်းကလေးထံကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ သူ့အဖေခမျာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အလွန်ပဲ ဆိုးဝါးနေပြီတဲ့။ ဗြုန်းစားကြီး ဖြစ်သွားတာဆိုပဲ။ သူ့ဖခင်ဟာ စကားကို မပြော

နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ကို ပြောတဲ့ စကားတွေကို သူ
နားလည်မှ လည်ပျံ့မလားဆိုတာတောင် မသေချာတော့
ဘူးတဲ့။ သူဟာ မပြုံးနိုင်၊ မရယ်နိုင်၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်၊
မပွေဖက်နိုင်၊ မကခုန်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့အနေနဲ့
ကလေးမလေးမဟုတ်တော့တဲ့ သူ့သမီးကိုတောင် ချစ်
တယ်လို့ ပြောမှ ပြောနိုင်ပျံ့မလား မသိဘူးတဲ့။

ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူဟာ သူ့ဖခင် လူမမာကြီး
ရဲ့ အနားကို သွားတယ်။ သူ့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဖခင်
ဖြစ်သူကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါမှာ သူ့ဖခင်ရဲ့ပုံစံဟာ အရင်
လို သန်သန်မာမာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သေးသေးကွေး
ကွေးလေး ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖခင်ဖြစ်
သူက သမီးကိုကြည့်ပြီး စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့
မပြောနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ မိန်းကလေးက သူတတ်နိုင်တာကိုပဲ
လုပ်ရတော့တယ်။ မိန်းကလေးက သူ့ဖခင်ဘေးက
ကုတင်ပေါ် တက်လိုက်တယ်။ သူတို့ သားအဖ နှစ်
ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ
တယ်။ မိန်းကလေးက မလှုပ်ရှားနိုင်တော့တဲ့ ဖခင်ဖြစ်
သူရဲ့ လက်မောင်းအစုံကို ထွေးဖက်ထားတယ်။

သူမရဲ့ ခေါင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ
အပ်ထားပြီး အမျိုးမျိုး တွေးတောနေရှာတယ်။ သားအဖ
နှစ်ယောက် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အပျော်ဆုံးကာလ
တွေကို သူမ ပြန်သတိရနေတယ်။ သူမ ဘေးနားမှာ

ဖခင် ရှိခဲ့စဉ်က လုံလုံခြုံခြုံ ရှိခဲ့တယ်။ မြတ်နိုးယုယမှု ခံခဲ့ရတယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူမကို နှစ်သိမ့်မှုပေးတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစကားတွေ နောက်ထပ် မကြားနိုင်တော့မယ့်အရေးအတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရရှာတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မိန်းကလေးဟာ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ရင်တွင်းက နှလုံးခုန်သံကို ကြားရတယ်။ ဂီတနဲ့ စကားလုံးတွေ အမြဲရှင်သန်နေတဲ့ နှလုံးသားဆီက ကြားရတဲ့ နှလုံးခုန်သံပေါ့။ နှလုံးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အကုန်လုံးရဲ့ ပျက်စီးမှုတွေကို လစ်လျူပြုပြီး ပုံမှန် ခုန်နေတယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူမဖခင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ထားချိန်မှာပဲ အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားလာခဲ့တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ သူမ ကြားချင်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကြားလိုက်ရလို့ပဲပေါ့။

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ နှလုံးသားဟာ ပါးစပ်က ပြောပြဖို့ မစွမ်းတော့တဲ့ စကားလုံးတွေကို နှလုံးခုန်သံနဲ့ ဖော်ကြားနေတယ်။

- သမီးလေးကို ဖေဖေချစ်တယ်။
- သမီးလေးကို ဖေဖေချစ်တယ်။
- သမီးလေးကို ဖေဖေချစ်တယ်။
- မီးငယ်လေးရယ်။

မီးငယ်လေးရယ်။

မီးငယ်လေးရယ် တဲ့။

ဒီတော့မှ မိန်းကလေးဟာလည်း ဖြေဆည်လို့
ရတော့တယ်။



ထူးတပျီ

One at a Time By Jack Canfield and Mark V. Hansen

တစ်နေ့သော နေဝင်ချိန်၌ ကျွန်တောတို့၏ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်သည် လူသူ ကင်းရှင်းလှသော မက္ကဆီကန် ကမ်းခြေတွင် လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူသည် တစ်ကိုယ် တည်း လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးရှိ လူတစ် ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုဒေသခံ လူရှိရာသို့ နီးကပ်လာသောအခါ ထိုသူသည် တစ်စုံ တရာကို ကုန်းကောက်ပြီး ရေထဲသို့ ပြန်လွှင့်ပစ်နေသည် ကို သတိထားမိလာသည်။ ထို ဒေသခံလူသည် တစ်စုံ တရာကို ကုန်းကောက်လိုက်၊ ရေထဲ ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက် ဖြင့် လုပ်နေသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသည် ထိုလူအနားသို့ ပိုမိုနီးကပ်လာသောအခါ ထိုလူသည် ရေတက်၍ ကမ်း ခြေသဲသောင်ပေါ် ရောက်လာသည့် ရေလက်ဝါး သတ္တ ဝါများကို တစ်ကောင်ချင်းကောက်ပြီး ပင်လယ်ထဲသို့

ပြန်လွှင့်ပစ်နေသည်ဆိုတာကို သေသေချာချာ သတိပြုမိလာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေမှာ မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ မိတ်ဆွေသည် ထိုသူ့အနားသို့ သွားပြီး “ကောင်းသော ညနေခင်းပါ။ မိတ်ဆွေ။ မိတ်ဆွေ ဘာတွေများလုပ်နေတာလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးနေတာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ရေလက်ဝါးတွေကို ပင်လယ်ထဲ ပြန်လွှင့်ပစ်နေတာပါ။ ခင်ဗျားအမြင်ပဲလေ။ ဒီရေက ပြန်ကျသွားတော့ ရေလက်ဝါးလေးတွေဟာ ကမ်းခြေပေါ်မှာ သောင်တင်နေတာပေါ့။ ကျုပ်သာ သူတို့ကို ပင်လယ်ထဲ ပြန်မလွှင့်ပစ်ရင် အောက်ဆီလျင်ချို့တဲ့ပြီး သူတို့လေးတွေ အကုန်လုံး သေကုန်ကြမှာ” ဟု ထိုဒေသခံလူက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ်းခြေပေါ် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရေလက်ဝါးတွေက ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အရမ်းများတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်က ရာပေါင်းများစွာချီတဲ့ ကမ်းခြေတွေမှာလည်း အခုလို ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာကို မိတ်ဆွေ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုလို တစ်ကောင်ချင်း ပြန်လွှင့်ပစ်နေတယ်ပဲထားဦး။ ဘာများ ပိုထူးသွားမှမို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေက ထိုသူ့ကို ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေသခံလူက ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်ထပ်
ရေလက်ဝါးတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူကာ ပင်လယ်ထဲ
လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီ ရေလက်ဝါးလေးအဖို့တော့ ထူးခြားတာ
ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။



ရာသီမတူသောချစ်ခြင်းများ

Love in an Unlikely Season By Marjorie Holmes

တောက်ပသော ဖေဖော်ဝါရီလ၏ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မ၏တယ်လီဖုန်းမှ အသံမည်လာသည်။

“မာဂျီရီ ဟုမ်းလား၊ မင်းဟာ ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်” ဟု ဖုန်းထဲမှ ယောက်ျားပီသလှသော အသံရှင်က ဆိုသည်။

အရူးတစ်ယောက်ယောက်ဆက်နေတာများလားဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဖုန်းကို ပြန်မချမိ။ ကျွန်မသည် စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဘာပဲပြောပြော နားထောင်ပေးရမည် မဟုတ်လား။ သူက သူ့နာမည်မှာ ဂျော့ချ်ရှင်းမလား ဖြစ်ပြီး သူသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟု ပြောပြသည်။ သူ့ ဇနီးသည် လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်လက ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနေ့သည် နှစ်သစ်ကူးအကြိုညဖြစ်ပြီး သူသည် ဝမ်းနည်းစိတ်ညစ်လွန်းသော

ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ ကျွန်မ၏ “ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ စကားပြောမှဖြစ်မယ်” ဆိုသည့် စာအုပ်ကို ဖတ်မိသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ကို ကိုယ့်ဇနီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တွေ့တာပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ညပိုင်းမှာ ဖတ်မိတော့မှ လူ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်” ဟု သူကပြောပြသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ နေရာနှင့် သိပ်မဝေးလှ သော သူ့သားဖြစ်သူ၏ အိမ်မှ လှမ်းဆက်နေခြင်းဖြစ် သည်။

“မင်း ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ နေတာကိုလည်း ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်း အိမ်ထောင်ပြုထားတဲ့ နာမည်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အခုလို ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ” ဟု သူ ကဆိုသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ ဖုန်းနံပါတ် အမှန်ကိုမရခင် ဖုန်းမှားဝင်သွားသေးသည်။ သူမှားဝင်သွားသော ဖုန်းပိုင် ရှင်က . . .

“သိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့် အကိုဝမ်းကွဲပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် နှစ်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြ မယ်” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

“မင်း အခု အားလပ်နေသေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ် မင်းကို တွေ့လို့ရမလား” ဟု ဂျော့ချိက ပြောပါသည်။

ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ လည်း လှုပ်ခါသွားရသည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်မသည် နှစ်ပတ်ကြာ ဟောပြောပွဲခရီးစဉ် သွား မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုယ် စောင့်နေပါ့မယ်။ မင်း ပြန်ရောက်လာ တဲ့အခါ ကိုယ့်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ကတိပေး မလား။ ကိုယ်တို့အတွက် အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး” ဟု ဆိုသည်။ သူ့ အသံသည် ချိုမြိန်လှသော်လည်း အလျင် စလို နိုင်လှသည်။

ကျွန်မ ခရီးမှ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်မ၏ စာပုံးတွင် ဂျော့ချိထံမှ ပေးပို့ထားသော စာများနှင့် ပြည့် သိပ်နေသည်။ သူ့ပို့ပေးသော စာများတွင် ချစ်မက်ဖွယ် ရာ မှတ်စုလေးများ၊ ဟာသများ၊ ကဗျာများနှင့် စိတ်ဝင် စားစရာ အကြောင်းအရာတွေ များစွာ ပါဝင်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို ကတိပေးထားသည့် အတိုင်း သူ့ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ တစ်နေရာရာမှာ ညစာ အတူစားဖို့လည်း အကြံပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွန်မကို လာခေါ်မည်ဟုသာ ဇွတ်အတင်း ဆိုနေသည်။

သူနှင့် ယခုလို တွေ့ခြင်းသည် ကြာမြင့်လှ သော ကာလအတွင်း သူ့စိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပထမဆုံး

အကြိမ် ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကို မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် သိလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြနေသည်။

ကျော့ချီ ကျွန်မ၏စာအုပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည့် နှစ်သစ်ကူး အကြိုနေ့က ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်နေခဲ့သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်မှ စုံတွဲများ ကခုန်နေသည်ကို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“မေမေ အပြင်ထွက်သင့်တယ်” ဟု ကျွန်မ၏ သမီး မယ်လိန်းက ရယ်သံဖြင့် ကျွန်မကို ပြောသည်။ သူ့အသံထဲမှာ ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်လိုသည့် လေသံ မျိုး မပါ။ သို့ရာတွင် သမီး၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်မကို မြတ်နိုးမှုများနှင့် ချီးမြှင့်နေသည်။

“သမီးတို့တွေအကုန်လုံး ဖေဖေကို ချစ်ခဲ့ကြသလို မေမေအနေနဲ့လည်း ခံစားရခက်မှာပဲဆိုတာ သမီးတို့ သိပါတယ်။ ဖေဖေ နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကာလက အကြာကြီးဆိုတော့ အခုအချိန်မှာ မေမေအနေနဲ့ ပျော်သင့်ပါတယ်” ဟု သမီးက ဆိုသည်။

ကျော့ချီသည် ထိုနေ့ညနေက ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် တစ်နာရီစောပြီး ရောက်လာပါသည်။ သမီး မယ်လိန်းတို့ဇနီးမောင်နှံက သူ့ကို ဧည့်ခံနေချိန်၌ ကျွန်မမှာ အပြေးအလွှား မိတ်ကပ်လိမ်းရသည်။ စိတ်မလှုပ်ရှားအောင်လည်း ကြိုးစားရသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့

ကျွန်မမှာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး သူတို့နှင့် ရောထိုင် လိုက်ရတော့သည်။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် သူသည် လက်နှင့် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ရှိသော နှင်းဆီပန်းစည်းကြီး ကို ကိုင်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလာပါသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက မီးခိုးရောင် လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ထနေသည်။ နှုတ်ခမ်း မွေးစေရပါသည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံကတော့ ကျွန်မ မြင်ဖူး သည့်အထဲတွင် အပြာလွင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်မကို နှင်းဆီပန်းတွေပေးတော့ သူ့မျက်နှာမှာ ကျောင်းသား လေး တစ်ယောက်လို ဝင်းပနေသည်။

“မင်းက တကယ့်ကို သေးသေးလေးပဲ။ ကိုယ့် အိတ်ကပ်ထဲတောင် ထည့်သွားလို့ရတယ်” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရောစွက်နေသည်။

“ရှင့် အရပ်ကလည်း အရှည်ကြီးနော်”

“ပြဿနာ မရှိပါဘူးလေ၊ ကိုယ်တို့က အတွဲညီ မှာပါ”

သူက လက်အစုံကို ကမ်းလိုက်သောကြောင့် ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်မတို့ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မအိမ်နှင့်နီးရာ စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူသည် ယောက်ျားပီသသည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းသည်။ နှစ်လို ဖွယ်ရာရှိသည်။ ပြီးတော့ အလွန် ပျော်ပျော်နေတတ်

သည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့် အတူထိုင်ရတာမျိုးလောက် တစ်ခါမှ သက်တောင့်သက်သာ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။ ညစာ စားပြီး၍ ကျွန်မတို့ ကားဆီ လျှောက်သွားသောအခါ ကျွန်မ ကြားဖူးသည့်အထဲတွင် အချို့မြိန်ဆုံးသော အသံ ဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသိသည့် သီချင်းတွေ ဆိုလာပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ သူ့ကို ကော်ဖီဖျော် ပေးနေချိန်တွင် သူက ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဆရာ ဝန်လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ပြီး သူ့ မိသားစုဓာတ်ပုံကို ကျွန်မအား ပြသည်။ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော သူ့ ဇနီး ကာရိုလင်းသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာ သွယ်လျသည်၊ ချော သည်၊ ကျက်သရေရှိသည်။ သားနှစ်ယောက်မှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရုပ်ရည်တွေ ပိုင်ဆိုင်ကြပြီး သမီး လေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ဂျော့ချ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့သည် ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း ဖလော်ရီဒါ ကမ်းခြေဆီသို့ ခရီးထွက်ကြပြီး ဘာမြူဒါကိုလည်း အလည်အပတ်သွားကြသည်။ “ကိုယ်တို့က ကိုယ်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အမြဲ ရှေ့တန်းတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း နွေရာသီရောက်တိုင်း ကိုယ်တို့ရဲ့ ကန်စပ် အပန်း ဖြေစခန်းမှာ သားသမီးတွေနဲ့အတူ အချိန်ဖြုန်းကြတယ်” ဟု ဂျော့ချ်က ရှင်းပြသည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ ဒါဆိုရင် ရှင် ဘယ်အချိန် ဆေးကုလဲ” ဟု ကျွန်မက တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။

“ခရီးမထွက်ခင် ကြားကာလတွေမှာ ကုတာပေါ့။ ကိုယ်က အလုပ်ကို ကြိုးစားတယ်။ အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ အားကစား လုပ်တယ်။ မေတ္တာ ပို့တယ်။ ဆုတောင်းတယ်။ ကိုယ်ဟာ အဲဒီ စကားလုံးတွေနဲ့ အမြဲရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ မေတ္တာတရားဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ဘုရားသခင်ပြီးရင် ဇနီးမယားနဲ့ သားသမီးတွေကို ဦးစားပေး ချစ်ရမယ်။

“ကိုယ်သာ ဘုရားသခင်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် တခြားသူတွေကိုလည်း စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုပြီး ဂျော့ချ်သည် ခဏနားလိုက်ပြီး ပုံမှန်မဟုတ်သော အသံဖြင့် “ကိုယ်လေ ကာရိုလင်းကို ချစ်ခဲ့သလို အခု မင်းကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်” ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မကို နမ်းလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ကျွန်မသည် ထိုအနမ်းကြောင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားမိသော်လည်း မွန်ထူသွားမိသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာပြောရမည်ဆိုတာကို မိမိကိုယ်မိမိ လည်း မရေရာ။

“ရှင်ပြောတာလေးတွေက သိပ် နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။ ရှင့် ဇနီး ကာရိုလင်းလည်း ရှင့်လိုပဲ တွေးခဲ့မှာပေါ့နော်” ဟုသာ ပြောလိုက်နိုင်သည်။

“အိုး၊ သူက သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ” ဟုဆိုပြီး သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကို ဆက်ပြောပြသည်။

ကာရီလင်းသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော
 ချစ်သူအဖော်မွန် ဖြစ်ရုံမျှမက သူ၏ အတွင်းရေးမှူး၊
 သူနာပြု ဆရာမလည်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ပြောပြသည်။
 နွေရာသီ နားနေစခန်းမှာ သူမ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်
 သွားသောအခါ သူသည် လပေါင်းများစွာ တုန်လှုပ်
 ချောက်ချားနေခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ စာအုပ်ကို တွေ့ရှိသွား
 ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းလည်းပဲ ခံစားနေရတယ်လို့ မင်းရဲ့ စာ
 အုပ်က ပြောပြနေတယ်။ တခြား လူပေါင်းများစွာလည်း
 ခံစားနေကြရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့တွေဟာ ဘုရား
 သခင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရှေ့ကို ခရီးဆက်နိုင်တယ်။ခရီး
 ဆက်ရမယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။

ယခုတော့ သူ၏ ယခင်က ယုံကြည်ချက်များ
 ပပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမှာလား
 ဟင်” ဟု သူက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်လုံးဖြင့်
 ကြည့်ပြီး ကျွန်မကိုမေးသည်။

ကျွန်မက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဂျော့ချ်။ ရှင်က ရှင့်ရဲ့ဇနီးကို ချစ်
 နေတုန်းပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မက ရှင့်ဇနီးလိုလူမျိုး လုံးဝ
 ဖြစ်နိုင်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ အတိတ်ဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ။ မင်းရဲ့ အသံကို စပြီး ကြားလိုက်ရတဲ့ တခဏမှာ တစ်ခုခု ဖြစ် သွားသလိုပဲ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ရှည်လျားတဲ့ အိပ်မက်ဆိုး ကြီးတစ်ခုက နိုးထလာသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒီညမှာ မင်းကို လူချင်းတွေ့လိုက်ရတော့ . . . ။ ကိုယ်ပြောတာ မင်းရဲ့ စာအုပ်အကြောင်းမဟုတ်ဘူးနော်။ ခုနကလေး တင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူကုန်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ နာရီပိုင်း လေးဟာကိုယ့်အတွက်တော့ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင်ပဲ ပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုအပ် နေတာပါကွယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိဖို့ ကြိုးစားပေးပါလားဟင်” ဟု သူက ဆိုပါသည်။

ကျွန်မအတွက် မည်မျှခက်ခဲမည်ဆိုသည့် အကြောင်း ကျွန်မ သူ့ကို ရှင်းပြရသည်။ သူသည် မြို့နှင့် ၃၅၀ ကီလိုမီတာဝေးသည့် နေရာတွင် ဆေးကုနေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း နောက်ထွက်မည့် စာအုပ် အသစ်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့ရမှာလဲ”

“ခဏတော့ သည်းခံပါဦးရှင်ရယ်။ မနက်ဖြန် ဆို စာအုပ်ရောင်းချသူတွေရဲ့ ညီလာခံကို ကျွန်မ သွား တက်ရမယ်။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မ အစွဲရေးကို နှစ်ပတ်ကြာ ခရီးထွက်ရမယ်”

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူ လိုက်ပါရစေ”

“အို၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ကျွန်မက ငြင်းဆန်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းမိသော်လည်း သူ့ကို တံခါးပေါက်အထိ လိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ည အနမ်းဖြင့် နမ်းလိုက်ပါသည်။

ထွက်သွားသော သူ၏ ကားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ ငိုရမလို၊ ရယ်ရမလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် အလွယ်တကူ မေ့မရနိုင်သောသူတစ်ယောက်ပင်။ ကျွန်မ သူပေးလာသည့် အခွင့်အရေးကို ဘာကြောင့် များအဆုံးရှုံးခံလိုက်မိသည်မသိ။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ငါ့သူ့ကို နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဟုသာ ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။

ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို ကျွန်မ၏စာအုပ်မှ သိရှိနိုင်သော်လည်း ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေး၏ လျှို့ဝှက်သော သောကများကို အနည်းငယ်လောက်သာ သိရှိနိုင်သည်။ ကျွန်မကလည်း ထိုအကြောင်းတွေကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ ပြောပြချင်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လင်းတို့သည့် အောင်မြင်မှု၏ နောက်ကွယ်မှ “တိတ်တတ်လေးကြေကွဲနေရသော ဘဝ” တွေမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် သူသည် ကျွန်မ မျှော်မှန်းထားမှုတို့ကို ပြသနိုင်စွမ်းရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကုမ္ပဏီတွင် လူတိုင်းက အလွန်ရိုသေလေးစားရသော

မန်နေဂျာတစ်ယောက်ဖြစ်သလို စံပြုဖခင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အလုပ်၏ ဖိအားပေးမှုများမှာ အလွန်ပင် ကြီးမားလေးလံလှသည်။ ဒီလိုနှင့်လုပ်သက်တွေရင့်လာသောအခါ သူသည် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ အရက်သမား တစ်ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်ရသည့် အထီးကျန်မှုမျိုးလောက် ဆိုးဝါးသည့်အရာ မရှိပါ။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျွန်မတို့၏ သားမာန်ကို ခေါ်ရတော့သည်။ မာန်က သူ့ကို အရက်ဖြတ်သည့် အသင်းသို့သွားရန် တိုက်တွန်းဖျောင်းဖျသသည်။

ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှသော ထိုအသင်းက ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးလက်ကျန်တွေကို ရှင်သန်စေခဲ့သလို လင်း၏ အသက်ကိုလည်း ကယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် အရက်မသောက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ သူသည် စေတနာတရားထက်သန်လှပြီး ရက်ရောပေးကမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အရက်ဖြတ်ပြီး ၁၅နှစ်ကြာသည့် ၁၉၇၉ခုနှစ်တွင် သူ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

အချိန်မှာပြေလင်းဖြစ်၏။ ကျောချိန်နှင့် ကျွန်မသည် ဖုန်းနှင့်ပုံမှန်ဆက်သွယ် ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် သူ့ကို သံယောဇဉ်လည်း ရှိနေပြီဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် သူက လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မက ပယ်ချမြဲ ပယ်ချခဲ့သည်။

ကျွန်မ အစွဲရေးကိုသွားဖို့ လေဆိပ်ကို ရောက် သွားသောအခါ သူက ကျွန်မကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ပေဂျာ ကို လှမ်းခေါ်ပြီး သတင်းပို့သည်။ သူ့ပို့လိုက်သည့် သတင်းမှာ “မင်းမသွားခင် ကိုယ့်ကို အဖြေပေးခဲ့မှာ လားဟင်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် စကားတိုက်ကလေး ဖြစ် သည်။

ကျွန်မမှာ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။

“ရှင် ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပါတယ် ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လေယာဉ်က လှမ်းခေါ်နေ ပြီ။ ပြန်လာမှပဲ ပြောပြတော့မယ်” ဟု သူ့ကို လှမ်းပြော လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သောအခါ သူနှင့် အတူ အားလပ်ရက်ခရီးထွက်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ပူပင်စရာမရှိသော ထိုအားလပ်ရက် ခရီး တွင် ရေအတူကူး၊ ညစာအတူစား၊ အတူတွဲကနှင့် လွတ် လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဂျော့ချ်ကို လည်း သူ၏ ဥပဓိရုပ်အရ ကျွန်မက ချစ်မိနေပြီ ဖြစ် သည်။ ကျွန်မတို့၏ အားလပ်ရက်ခရီးမဆုံးခင်မှာတော့ ကျွန်မသည် ပို၍ အရေးကြီးသော သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ချစ်မိနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိ သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လေးနက်စွာ၊ ပေါ့ပါးစွာ ဖော် ညွှန်းတတ်သူဖြစ်သည်။

အိစတာပွဲတော်နေ့ ကျရောက်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်မတို့၏ အားလပ်ရက်ခရီး နိဂုံးသတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ဝတ်ပြုအစီအစဉ်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်မှာပဲ ဂျော့ချ်က ကျွန်မ၏ ဘယ်လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး သူပိုင်သည့် လက်ထပ်လက်စွပ်ကို ကျွန်မလက်မှာ စွပ်ပေးပါသည်။

“ကျွန်ုပ် ဂျော့ချ်က အသင် မာဂျီရီကို လက်ထပ်ယူပါမည်” ဟု ကျွန်မကို ခပ်တိုးတိုးလေး ဆိုသည်။

ကျွန်မသည် အထိတ်တလန့်နှင့် သူ့ကို ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ဂျော့ချ်က ပိုဆိုးလာသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို . . . လက်ထပ်မှာလားဟင်” ဟုပင် ဆိုလာသည်။ ခေါင်းတချို့က လှည့်ကြည့်ကြစဉ်မှာပဲ ကျွန်မက “လက်ထပ်ပါ့မယ်ရှင်၊ လက်ထပ်ပါ့မယ်” ဟု သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးလေး အဖြေပေးလိုက်သည်။

သူသည် ဘုရားကျောင်းမှဝတ်ပြုပွဲပြီးသော အခါ သူ့မိသားစုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သူတို့က ဘယ်တော့လဲဟု မေးရာ ဂျော့ချ်က “ငွန်လ” ဟု လှမ်းဖြေလိုက်သံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ သူဖုန်းချလိုက်တော့မှ “ဟင့်အင်း” ဟု ဂျော့ချ်ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ထိုနေ့တွင် လုပ်စရာတာဝန်တွေ မြောက်များစွာ ရှိနေသည်။ ကျွန်မက “ကျွန်မတို့ ခရစ္စမတ် မတိုင်ခင်အတွင်း လက်ထပ် ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု သူ့ကို ရှင်းပြရသည်။

“ခရစ္စမတ်၊ ဟုတ်လား” ဟု သူက ပင့်သက် ရွိုက်ကာပြောရင်း “ကိုယ်တို့ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘယ် လိုလုပ် ခွဲနေနိုင်မှာလဲ” ဟုဆိုသည်။ ကျွန်မကလည်း မလျှော့ ခွဲနေရမှာပဲဟုသာ ခံငြင်းသည်။ ကျွန်မတို့ အရွယ်က ဆယ်ကျော်သက်တွေမှမဟုတ်ဘဲ။

“ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့အတွက် ဒီလောက်အကြာကြီး အချိန်ရမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ဆိုပါသည်။

သုံးပတ်ကြာပြီးသောအခါ ဂျော့ချ်က ကျွန်မကို လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ သားနှင့် သူ့ မိသားစုထံ အလည်လာမည်ဟုလည်း ကျွန်မ ကတိပေး ထားသည်။ ခွဲခွာရမည်မို့ ကျွန်မတို့မှာ မျက်ရည်ဝဲရ သည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရသလို ပိုမိုရင့်ကျက် လာသည်ဟုလည်း ခံစားရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတွက် နောင်ရေးကို မျှော်တွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည်မဟုတ်လား။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မသား မတ်ခဲ၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် ပျော်လွန်း၍ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကခုန်နေမိသည်။ ကျွန်မသည် ခြေ ထောက်မြှောက်ပြီးကခုန်ရာ အရှိန်လွန်သွားပြီး ရေချိုး ခန်းထဲရှိ ရေကန်ဘောင်နှင့် ခြေထောက်ချိတ်မိပြီး ချော် လဲသွားသည်။

ကျွန်မမှာ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် အတန် ကြာသည်အထိ ဘာမှမတွေးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ

သည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ်ဖြင့် ကျွန်မဆေးရုံကို တက်ရပြီး နံရိုးလေးချောင်း ကျပ်စည်းခဲ့ရသည်။ ထို့ထက် ပိုပြီးဆိုးသည်က နောက်ထပ်သုံးရက်ကြာသည်အထိ ဂျော့ထံမှ ဖုန်းဆက်မလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်ရပြီး စိတ်တွေရှုပ်ထွေးကာ စိုးရွံ့စိတ်တွေပင် ဝင်လာမိသည်။ သူ့အချစ် တွေအေးစက်သွားခဲ့ပြီလား၊ အကယ်၍ သူ့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းက သူ့အိမ်ထောင်ပြုမည့်အရေးကို ပြန်စဉ်းစားခိုင်းပြီး အချိန်ကို စောင့်ခိုင်းနေပြီလား။ ကျွန်မအနေနှင့် သူ့ကို အလွန်လိုအပ်နေပါလားဆိုသည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး တတိယမြောက်ညမှာတော့ သူ့ထံမှ ဖုန်းလာပါတော့သည်။ မှာခံက ကျွန်မ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရနေသည့်အကြောင်း ရှင်းပြပြီး ကျွန်မကို ဖုန်းပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် အလွန်အမင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေမိသောကြောင့် စကားကိုပင် မနည်းပြောနေရသည်။

“အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်က မင်းရဲ့မိသားစုနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါစေဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်မိတာပါ” ဟု ဂျော့ချီကဆိုသည်။

“ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး။ ရှင်ပြောတာ မှန်တယ် သိလား” ဆိုသော စကားမျှသာ ကျွန်မသူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပဲပေါ့ကွယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။

ဇူလိုင်လဆန်းပိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖြစ် ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က ကျွန်မကို အမြဲတစေ အရူးအမူးချစ်မြတ်နိုးနေမည့် သူမိုးကိုသာ လက်ထပ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ်စိတ်ကူးမျှော် မှန်ဒဏားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောအခါ ဖြစ်လာ သမျှကို ဝဋ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ ကျွန်မ အရွယ်ရလာတော့မှသာ ရှေးကျနေပြီဖြစ်သည့် အမှန် တရားတချို့ကို လက်ခံလာနိုင်သည်။ အချစ်မှာ မူကွဲတွေ အမျိုးမျိုးရှိပါလား၊ လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းသည့် အချစ် တွေရှိသလို သစ္စာခိုင်မြဲလှသည့် အချစ်တွေလည်း ရှိနေ ပါလားဟု လက်ခံလာမိသည်။ အချစ်သည် ထွက်ပြေး သွားတတ်သည်ဟုလည်း ပညတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အချစ်တွေ ခိုင်မြဲနေစေရန် ကြိုးစားရသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအတိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုမူနေထိုင် လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဂျော့ချ်က ကျွန်မကို တွေ့ရှိသွားခဲ့ သည်။ သူနှင့် ကျွန်မသည် ဆယ်နှစ်၊ ခြောက်လနှင့် ရှစ်ရက်တိတိ အတူမခွဲ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျော့ချ်သည် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အဆုတ်ကင်ဆာဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည်။ သူနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့စဉ်ကာလအတွင်း ချစ်ခြင်း

မေတ္တာကိုရော သစ္စာခိုင်မြဲမှုကိုပါ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသည်။
စစ်မှန်သည့် ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကို သိရှိခဲ့ရသည်။
အကောင်းဆုံးပိုင်သည် သက်တမ်းအလွန်ရှည်သည်
ဆိုသောစကားမှာ ကျွန်မအတွက် မှန်လွန်းလှပါသည်။



မိမိကိုယ်မိမိ အကုသိုလ်တင်ပါ

Start With Yourself By Anonymous

အောက်ပါ စကားလုံးများမှာ ဝက်စ်မစ်နစ်စတာ အက်
ဘေးရှီ ခရစ်စ်စ် သင်္ချိုင်းတော်မှ ဧဝံဂလိသာသနာပြုကြီး
တစ်ပါး၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စကား
လုံးများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ရွယ်စဉ်က လွတ်လွတ်လပ်
လပ်နှင့် စိတ်ကူးကြွယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာကြီးကို
ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် အရွယ်
ရောက်ပြီး ချင့်ချိန်တတ်လာသောအခါ ကမ္ဘာကြီး ပြောင်း
လဲခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
၏ အာရုံကို ပြောင်းပြီး ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံကိုသာ ပြောင်းလဲ
ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံကိုလည်း ပြောင်းလဲ
ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်အသက် နေဝင်ချိန် ရောက်လာသော
အခါ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးပမ်းသည့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်
နှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်၏ မိသားစု တစ်ခု
တည်းကိုသာ ပြောင်းလဲပစ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်မှာ
သူတို့သည်လည်း ပြောင်းလဲဖို့အလားအလာ လုံးဝမရှိ။

ယခု ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးကာနီးအိပ်ရာပေါ်
မှာ လွဲနေရတော့မှ ငါ့ကိုယ်ငါသာ အရင်ဆုံး ပြောင်းလဲ
ပစ်ခဲ့ရင် ငါ့ကိုစံထားပြီး ငါ့မိသားစုပါ ပြောင်းလဲလာနိုင်
တာပဲဟု ရုတ်တရက် သဘောပေါက် နားလည်လာရ
သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုမှတစ်ဆင့် သူတို့ကို အားကျ
သူတွေ၊ သူတို့က အားပေးသူတွေ တိုးပွားလာလျှင်
ကျွန်ုပ်ကြောင့် တိုင်းပြည်ကြီးပင်ပြောင်းလဲလာနိုင်သည်။
ထိုအခါ ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးဟု မည်သူ
သိနိုင်ပါမည်နည်း။



ကောင်လေး

The Little Boy By Helen E. Buckley

တစ်ခါတုန်းက ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ
ကျောင်းကိုသွားတယ်။
သူဟာ တကယ့်ကို ငယ်ရွယ်လှတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ပေါ့။

သူ့အတွက်တော့ ကျောင်းကြီးက အကြီးကြီးပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ စာသင်ခန်းရှိရာကို
အပြင်ဘက်တံခါးကနေ လမ်းလျှောက်ဝင်လို့ရတာကို
သိသွားတဲ့အခါ အလွန်ပျော်သွားတယ်။
ကျောင်းဟာလည်း သူ့အတွက် သိပ်ပြီး
မကြီးတော့သလိုပဲ။

တစ်မနက်မှာ
သူ ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲကို ရောက်သွားတော့
ဆရာမကပြောတယ်။

“ဒီနေ့ ဆရာမတို့ ပုံဆွဲလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ကြမယ်” တဲ့။
 “သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ကောင်လေးတွေ့နေတယ်။
 သူက ပုံဆွဲရတာကို အလွန်သဘောကျတာကိုး။
 သူက ပုံမျိုးစုံ ဆွဲနိုင်တယ်လေ။
 ခြင်္သေ့ပုံတွေ၊ ကျားပုံတွေ၊
 ကြက်ပေါက်စလေးပုံတွေ၊ နွားပုံတွေ၊
 ရထားပုံတွေ၊ လှေပုံတွေ အစုံဆွဲတတ်တယ်။
 ဒါကြောင့် သူဟာ လွယ်အိတ်ထဲက
 ရောင်စုံ ဖယောင်းတောင့်တွေထုတ်ပြီး
 ပုံစံဆွဲတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမက

“နေကြဦး၊
 အခု ပုံဆွဲချိန်မရောက်သေးဘူး” လို့ ပြောတယ်။
 ပြီးမှ ဆရာမက အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အထိ
 စောင့်နေတယ်။

“ကဲ၊ အခု ကလေးတို့ စဆွဲလို့ပြီ။
 ပန်းပွင့်လေးတွေပုံ ဆွဲကြရမှာနော်” လို့ ဆရာမက
 ပြောတယ်။
 “သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ကောင်လေးတွေ့တယ်။
 သူက ပန်းပွင့်ပုံတွေဆွဲရတာ သိပ်သဘောကျတာ။
 ဒီလိုနဲ့ ကောင်လေးဟာ ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊
 အစိမ်းရောင် ဖယောင်းတောင့်တွေနဲ့
 လှပတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေပုံ စဆွဲတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမက

“ခဏနေကြဦး၊

ဆွဲပုံဆွဲနည်းကို ဆရာမပြမယ်” လို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာမက သင်ပုန်းပေါ်မှာ

ပန်းပွင့်ပုံ ဆွဲပြတယ်။

ပန်းပွင့်က အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်ရိုးတံလေးနဲ့။

“ကဲ၊ ကလေးတို့ ဆွဲလို့ရပါပြီကွယ်” လို့

ဆရာမက ဆိုတယ်။

ကောင်လေးက ဆရာမရဲ့ ပန်းပွင့်ပုံကိုကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့ဆွဲထားတဲ့ ပန်းပွင့်ပုံကိုကြည့်တယ်။

သူက ဆရာမရဲ့ ပန်းပွင့်ထက် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲထားတဲ့

ပန်းပွင့်ပုံကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူကအဲဒီအကြောင်းကို ထုတ်မပြောဘူး။

သူ့စာရွက်ကို နောက်လှန်ပြီး ဆရာမဆွဲတဲ့

ပန်းပွင့်ပုံမျိုး ထပ်ဆွဲတယ်။

ပန်းပွင့်က အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင် ရိုးတံလေးနဲ့ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့

ကောင်လေးဟာ တံခါးကို အပြင်ဘက်ကနေ သူ့ဘာသာသူ

ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။

“ဒီနေ့ ဆရာမတို့ ရွဲ့နဲ့ အရှုပ်လေးတွေ လုပ်ကြမယ်” လို့

ဆရာမက ပြောတယ်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ကောင်လေးတွေ့တယ်။

သူက ရွဲ့ရှုပ်လုပ်ရတာကို သဘောကျတယ်။

သူဟာ ရွံ့နဲ့ အရှုပ်မျိုးစုံ လုပ်နိုင်တယ်လေ။
 မြွေရှုပ်တွေ၊ နှင်းလူရှုပ်တွေ၊
 ဆင်ရှုပ်တွေ၊ ကြွက်ရှုပ်တွေ၊
 ကားရှုပ်တွေ၊ ထရပ်ကားရှုပ်တွေ အစုံလုပ်တတ်တယ်။
 ဒီလိုနဲ့ ကောင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ ရွံ့တုံးလေးကို
 ဆွဲလိုက်၊ လိမ်လိုက်နဲ့ အရှုပ်စလုပ်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမက

“နေကြဦး၊

အခု ပုံဆွဲချိန်မရောက်သေးဘူး” လို့ ပြောတယ်။
 ပြီးမှ ဆရာမက အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အထိ
 စောင့်နေတယ်။

“ကဲ၊ အခု ကလေးတို့ စလို့ပြီ။

ပန်းကန်ပြားပုံ လုပ်ကြရမှာနော်” လို့ ဆရာမက
 ပြောတယ်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ကောင်လေးတွေ့တယ်။

သူက ပန်းကန်ပြားပုံတွေ လုပ်ရတာ သိပ်သဘောကျတာ။
 ဒါနဲ့ ကောင်လေးဟာ ပန်းကန်မျိုးစုံကို ရွံ့တွေနဲ့
 စလုပ်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမက

“ခဏနေကြဦး၊

လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို ဆရာမပြမယ်” လို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာမက ဇောက်နက်နက်နဲ့ ပန်းကန်ပြားလုပ်ပုံကို

အားလုံးမြင်သာအောင် လုပ်ပြတယ်။
“ကဲ၊ ကလေးတို့ စလို့ရပါပြီကွယ်” လို့
ဆရာမက ဆိုတယ်။

ကောင်လေးက ဆရာမလုပ်ပြတဲ့ ပန်းကန်ပုံကိုကြည့်ပြီး
သူ့လုပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပုံတွေကို ကြည့်တယ်။
သူက ဆရာမရဲ့ပန်းကန်ထက် သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့
ပန်းကန်ကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူကအဲဒီအကြောင်းကို ထုတ်မပြောဘူး။
သူ့ရဲ့ ပန်းကန်တွေကိုတွေ့ကို ရွံ့လုံးကြီးအဖြစ်
ပြန်လုံးလိုက်တယ်။
ပြီးတော့မှ ဆရာမရဲ့ ပန်းကန်ပုံအတိုင်း ပြန်လုပ်တယ်။
ဇောက်နက်နက် ပန်ကန်ပုံပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ ကောင်လေးဟာ
စောင့်ဆိုင်းရတယ်ဆိုတာ၊
စောင့်ကြည့်ရတယ်ဆိုတာ၊ ဆရာမလုပ်သလိုပဲ
လိုက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာတွေကို တတ်မြောက်လာတယ်။
မကြာခင်မှာပဲ ကောင်လေးဟာ သူ့ဘာသာသူ
လုပ်တာမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သူ့မိသားစုဟာ
တခြားမြို့တစ်မြို့က တခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို
ပြောင်းဖို့ဖန်လာတယ်။
ဒီတော့ ကောင်လေးဟာ နောက်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို
တက်ရတော့တာပေါ့။

အခုတက်ရတဲ့ကျောင်းဟာ
 သူ့အရင်ကတက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းထက်တောင်
 ပိုပြီးကြီးနေသေးတယ်။
 သူ့ရဲ့ စာသင်ခန်းမှာတော့ အပြင်က ဖွင့်ရတဲ့
 တံခါးမရှိဘူး။
 သူ့အခန်းကိုရောက်ဖို့အတွက်
 လှေကားမြင့်မြင့်ကြီးတွေကိုတက်ပြီးမှ
 သူ့အခန်းကိုရောက်ဖို့အတွက် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုကို
 ဖြတ်ရတယ်။

သူ ကျောင်းတက်စနေ့က
 ဆရာမဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ
 “ဒီနေ့ ဆရာမတို့ ပုံဆွဲတဲ့ သင်ခန်းစာ လုပ်ရမယ်” လို့
 ပြောတယ်။

“သိပ်ကောင်းတယ်” လို့ ကောင်လေးတွေးတယ်။
 ဒါကြောင့် ဆရာမက သူ့ကို ပုံဆွဲခိုင်းမယ့်
 အချိန်ကို စောင့်နေမိတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဆရာမက ဘာမှ မပြောဘူး။
 အခန်းထဲမှာပဲ လျှောက်သွားနေတယ်။

ဆရာမ ကောင်လေးအနားကို ရောက်လာတဲ့အခါ
 “သားက ပုံဆွဲချင်ဘူးလား” လို့ မေးတယ်။
 “ဟုတ်ကဲ့၊ သား ဘာလုပ်ရမှာလဲ” လို့ ကောင်လေးက
 ပြန်ဖြေတယ်။

“သားက ဘာမှမဆွဲတော့ ဆရာမက ဘာလုပ်ခိုင်းရမှာလဲ”

“သားက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ သား ဆွဲခွင်တာ ဆွဲပြလေ”

“ဘာအရောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကြိုက်တဲ့ အရောင်နဲ့ဆွဲလေ

အားလုံးက ပုံတစ်ပုံတည်းကိုဆွဲပြီး၊

အရောင်တစ်မျိုးတည်းကို သုံးမသုံး ဆရာမကက

ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ။ ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုအရောင်မျိုးနဲ့

ဆွဲသလဲဆိုတာ ဆရာမ မသိဘူးလေ” လို့ ဆရာမက

ပြောတယ်။

“သားလည်း မသိဘူး” လို့ ကောင်လေးကပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကောင်လေးဟာ ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်နဲ့ အပြာ

ရောင်တွေကိုသုံးပြီး ပန်းပွင့်ပုံတွေ စဆွဲတော့တယ်။

ကောင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ ကျောင်းအသစ်မှာ

အပြင်က ဖွင့်ရတဲ့တံခါးမရှိပေမဲ့

ကျောင်းအသစ်မှာနေရတာကို ပိုပြီး သဘောကျတယ်။



ပန်းကို ဘာကြောင့်ပန်လှတယ်

The Flower in Her Hair By Bettie B. Youngs

သူမ၏ ဆံပင်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို အမြဲပန်ထားသည်။ အမြဲလိုလိုပင်။ ကျွန်မ သူမကိုပန်းပန်လျက် တွေ့တိုင်း ထူးဆန်းသလိုဖြစ်မိသည်က များသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ပန်းကို ပန်ထားရသလား။ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ပန်ထားရသလား။ တကယ့် လုပ်ငန်းအစည်းအဝေးမှာ ပန်းပန်ပြီးလာရသလား စသည်ဖြင့် စုံနေအောင် တွေးမိသည်။ သူမသည် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်သည့် ကြီးမားပြီး အလွန် အလုပ်ရှုပ်လှသည့် လုပ်ငန်းတွင် ထူးချွန်သော ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းများဆင်ယင်ထားသည့် ရုံးခန်းထဲသို့ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ပုခုံးအထိရှည်လျားသောဆံပင်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ပန်ပြီး ရုံးတက်သည်။ သူမသည် များသော

ပန်းကို ဘာကြောင့်ပန်ရတယ်

The Flower in Her Hair By Bettie B. Youngs

သူမ၏ ဆံပင်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို အမြဲပန်ထားသည်။ အမြဲလိုလိုပင်။ ကျွန်မ သူမကိုပန်းပန်လျက် တွေ့တိုင်း ထူးဆန်းသလိုဖြစ်မိသည်က များသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ပန်းကို ပန်ထားရသလား။ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ပန်ထားရသလား။ တကယ့် လုပ်ငန်းအစည်းအဝေးမှာ ပန်းပန်ပြီးလာရသလား စသည်ဖြင့် စုံနေအောင် တွေးမိသည်။ သူမသည် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်သည့် ကြီးမားပြီး အလွန် အလုပ်ရှုပ်လှသည့် လုပ်ငန်းတွင် ထူးချွန်သော ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းများဆင်ယင်ထားသည့် ရုံးခန်းထဲသို့ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ပုခုံးအထိရှည်လျားသောဆံပင်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ပန်ပြီး ရုံးတက်သည်။ သူမသည် များသော

အားဖြင့် ပန်းကို လိုက်လျောညီထွေဖြစ်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ပန်တတ်သည်။ ကုမ္ပဏီမှ ခရစ္စမတ်ပါတီပွဲ ကျင်းပသည့် အခါမျိုးမှာတော့ သူမ ပန်းပန်ထားခြင်းသည် ပွဲတော်ဟန်နှင့် လိုက်ဖက်လှ၍ ပို၍ပင် ဂုဏ်တင့်နေသလိုရှိလှသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းပန်ပြီး ရုံးတက်သည်ကတော့ နေရာလွဲနေသလိုလိုပင်။ ရုံးထဲရှိ စီးပွားရေးကိုသာ အာရုံစိုက်လွန်းလှသော သူမကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မလိုလားဟန်ပြုကြသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလောကတွင် အလုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်ကိုင်ရသည့်စည်းမျဉ်းဥပဒေများကို တစ်ယောက်ယောက်က သူမအား ပြောပြစေချင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ထဲတွင်လည်း ကျွန်မအပါအဝင် အားလုံးက သူမပန်းပန်ခြင်းကို အပိုအလုပ်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားကြကာ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း သူမ၏ အကြောင်းကိုပြောလျှင် “ပန်းတန်ခိုးရှင်”၊ “ပန်းအလှမယ်” ဟု သုံးနှုန်းတတ်ကြသည်။

“ပန်းတန်ခိုးရှင်တစ်ယောက် ဝေါလ်မတ် စီမံကိန်းအတွက် အကြံဒီဇိုင်း ပြီးသွားပြီလားမသိဘူး” ဟု ကျွန်မတို့အချင်းချင်း သရော်ပြုံးလေးများဖြင့် သူမ၏အကြောင်းကို ပြောတတ်ကြသည်။

“ပြီးသွားပြီဟဲ့။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ။ သူက လက်ရာအရမ်းမြောက်တယ်” ဟု ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိသော ပြောင်လှောင်သံလေး

များဖြင့် ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ပြောနေချိန်များ၌ ကျွန်မတို့၏ သရော်ခြင်းသည် သဘောရိုးဖြင့် ကျီစယ်ခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသိရသလောက် ဆိုရလျှင် သူမသည် မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် နေ့တိုင်း ပန်းပန်ပြီး ရုံးလာရသလဲဆိုတာ မည်သူကမျှ မမေးဖူးပါ။ အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်မတို့ပုံစံသည် သူမကို နှုတ်ဖြင့်မမေးသော်လည်း မေးနေသလို ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူမ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က သူ ကျွန်မရုံးခန်းကို ပရောဂျက်တစ်ခု လာပေးသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် “ဒီနေ့တော့ ရှင့်ခေါင်းမှာ ပန်းမပန်ထားပါလား” ဟု စပ်စုမိလိုက်သည်။

“ရှင်က ပန်းအမြဲပန်နေကျမို့ ဒီနေ့မှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ဖြစ်မိတာနဲ့ အခုလို သတိထားမိလိုက်တာပါ” ဟု ဆက်ပြောမိသည်။

“အို၊ ဟုတ်တယ်” ဟု သူက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ သူ့လေသံမှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ရောစွက်နေသည်။ သူမ၏ အမူအရာက အမြဲတန်းလန်းဆန်း တက်ကြွနေသော ပုံမှန်နေထိုင်မှုမှ နောက်တွန့်လိုက်သလိုပင်။ သူ့ အမူအရာမှာ အလွန်ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသောကြောင့် ကျွန်မသည် “ရှင် နေမှ ကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးမြန်းလိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်မှုကို

ဖြိုခွဲလိုက်ရသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် သူမထံမှ “အင်း၊ နေကောင်းပါတယ်” ဆိုသည့် အဖြေမျိုး ပြန်ကြားရလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ကျွန်မ၏မေးခွန်း သည် ဘာကြောင့် ပန်းမပန်လာတာလဲ ဆိုသည့် မေး ခွန်း၏ ဘောင်ထက် နက်ရှိုင်းသွားပြီဆိုတာကို မိမိဘာ သာ သတိထားလိုက်မိသည်။

“အင်း၊ ဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့အမေ ကွယ်လွန်တာ နှစ်ပတ်လည်တဲ့နေ့လေ။ ကျွန်မလေ အမေ့ကို အရမ်း လွမ်းတာပဲ။ ကျွန်မ နည်းနည်း စိတ်သောကရောက်နေ တယ်” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။ သူ့အသံသည် နူးညံ့ပြီး ပြန်လည်တမ်းတမှု၊ သောကများနှင့် ရောစွက်နေသည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပြောရတာ ရှင့်အတွက် သိပ်ပြီးခက်ခဲနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်” ဟု ကျွန်မက သူ့ကို စာနာစွာ ပြော လိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ရင်တွင်းခံစားချက် နက်ရှိုင်းမှုကိုတော့ သိလိုစိတ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဝတ် ကျေတန်းကြေလောက်သာ ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်မ၏ စကားများသည် လိုသည်ထက်ပိုပြီး နူးညံ့ နေသည်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားက သိနေ ပါသည်။

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအတွက် ပြဿနာမရှိပါ ဘူး။ ဒီနေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်တွေက လိုအပ်တာ ထက်ပိုနေတာ ကျွန်မလည်း သတိထားမိပါတယ်။ ဒီနေ့

က ကျွန်မမေမေကို လွမ်းတရမယ့်နေ့လေ။ ရှင် သိမှာ ပါ . . ” ဟု သူက ဆိုသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ဇာတ်လမ်းကို စပြောပါတော့သည်။

“ကျွန်မရဲ့မေမေက သူ့ဘဝဟာ ကင်ဆာရောဂါကို အရှုံးပေးလိုက်ရပြီဆိုတာ သိနေတယ်။ မေမေဟာ တကယ်ပဲ ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ်။ မေမေ ဆုံးတော့ ကျွန်မအသက်က ၁၅နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မေမေနဲ့ကျွန်မက အရမ်းအနေနီးတယ်လေ။ မေမေက သိပ်ချစ်စရာကောင်းသလို ရက်လည်း ရက်ရောတယ်။ မေမေဟာ သူ့ အနှေးနဲ့အမြန် သေရမှာပဲဆိုတာကို သိနေတော့ ကျွန်မမွေးနေ့အတွက် သူပြောချင်တဲ့ သတင်းစကားတွေကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကြိုပြီး ဝှီဒီယိုနဲ့ မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မအသက် ၁၆နှစ်ကနေ ၂၅နှစ် ပြည့်တဲ့ အထိပဲ။ ဒီနေ့က ကျွန်မအသက် ၂၅နှစ်ပြည့် တဲ့နေ့လေ။ ဒီနေ့မနက်မှာ ကျွန်မမွေးနေ့အတွက် မေမေ ကြိုတင်မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဝှီဒီယိုအခွေကို ကြည့်မိ တယ်။ ကျွန်မလေ မေမေပြောတာတွေကို အခုထိ ခံစားနေရတုန်းပဲ။ မေမေအသက်ရှင်နေပါစေလို့ပဲ ဆန္ဒပြုမိ တယ်ရှင်”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မက သူ့အတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားနေရင်း ပြောမိလိုက်သည်။

“မျှဝေခံစားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲရှင်။
 ဪရှင်မေးတဲ့ ကျွန်မ ပန်းမပန်လာတဲ့ အကြောင်းကို
 ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်မ ကလေးဘဝတုန်းက မေမေဟာ
 ကျွန်မရဲ့ခေါင်းမှာ ပန်းတွေ အမြဲပန်ပေးလေ့ရှိတယ်။
 တစ်နေ့မှာတော့ မေမေဆေးရုံမှာ ရှိနေတုန်း ကျွန်မတို့
 ခြံထဲက နှင်းဆီပန်းကြီးတစ်ပွင့်ကို မေမေအတွက် ယူ
 သွားပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မ နှင်းဆီပွင့်ကြီးကို မေမေ
 နှာခေါင်းနား ကပ်ပေးလိုက်တော့ မေမေက ဘာမှ
 မပြောဘဲ နှင်းဆီပန်းကို ရှုကြည့်လိုက်ပြီး ပန်းကို ယူ
 တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သူ့အပါးမှာ ဆွဲခေါ်ထားပြီး
 ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ နောက်မှ ကျွန်မ
 ကလေးအရွယ်ကတည်းက သူလုပ်ပေးနေကျအတိုင်း
 ကျွန်မခေါင်းမှာ ပန်းကို ပန်ပေးတယ်။ မေမေဟာ အဲဒီ
 နေ့ညနေပိုင်းမှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်” ဟု ဆိုရင်း သူ့ပါး
 ပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ထို့နောက် . . .

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်မရဲ့ခေါင်းမှာ
 ပန်းပန်တဲ့အကျင့် ရှိလာခဲ့တာပါ။ ပန်းပန်ထားတဲ့အခါ
 မေမေဟာ ကျွန်မအနားမှာပဲ အမြဲရှိနေတယ်လို့ ခံစားရ
 တယ်။ လူကိုယ်တိုင် မရှိရင်တောင် ဝိညာဉ်အဖြစ် ရှိနေ
 တယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မှာ ကျွန်မအတွက်
 မေမေကြိုတင်ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ အခွေကို
 ကြည့်လိုက်တော့ မေမေဟာ ကျွန်မအရွယ်ရောက်နေ
 ချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ဘေးနားမှာ ရှိခွင့်မရတဲ့အတွက် ဝမ်း

နည်းကြောင်း ပြောပြထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
ပြီးတော့ သူဟာ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ပီသခဲ့တယ်
လို့ မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း မိမိကိုယ်မိမိ
ထူးချွန်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ကြောင်း ပြောထားတယ်။ မေမေက ပြောရင် ဒီအတိုင်းပဲ
ပြောတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ တွေးခေါ်တတ်တယ်။
မေမေက သိပ်ပြီး အမြော်အမြင်ကြီးတာ” ဟုဆိုပြီး
အတိတ်ကို ပြန်မြင်ရင်း အားရကျေနပ်မိဟန်နှင့် သူက
ပြုံးလျက်ပြောသည်။

ကျွန်မက သူပြောသည်ကို သဘောတူမိကာ
“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်မေမေက အမြော်အမြင်ရှိပုံ

ပဲ”

“နောက်ပြီး မေမေက သင်္ကေတတစ်ခု ပြ
သေးတယ်။ ကျွန်မလည်း စဉ်းစားတာပဲ။ ဘာကို ဆိုလို
ချင်တာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မအထင်တော့ မေမေ့သင်္ကေ
တဟာ ပန်းကို ဆိုလိုချင်တာလို့ ထင်မိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
မေမေဆိုလိုတာက ပန်းမဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်
မလဲ မသိဘူးနော်”

သူ၏ ရီဝေသော မျက်လုံးများသည် စကား
ဆက်ရင်းနှင့် အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရနေဟန်
ရှိသည်။

“ကျွန်မလေ မေမေ့လို အမေမျိုး ရှိခွင့်ရတဲ့
အတွက် အရမ်းဂုဏ်ယူမိတယ်” ဟု ဆိုပြီး သူ၏လေသံ

က တိုးညှင်းသွားသည်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာတွေကို ပြန်
 ပြောင်းသတိရဖို့အတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ ပန်းပန်ဖို့ မလိုပါ
 ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိနေတာ
 ပဲ။ ကျွန်မ ပန်းပန်ရတာက ကျွန်မ တန်ဖိုးထားတဲ့ သတိ
 ရစရာတွေကို သင်္ကေတတစ်ခုနဲ့ ပုံဖော်တာသက်သက်
 ပါပဲ။ ပန်းမပန်ထားရင်တောင် အဲဒီ သတိရစရာတွေက
 ကျွန်မရဲ့ အပါးမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပန်ခဲ့ရ
 တာကိုတော့ ကျွန်မ လွမ်းနေရဦးမှာပါ။ အို၊ ဒါနဲ့ ဟော
 ဒီမှာ ပရောဂျက်ပုံတွေနော်။ ရှင့်အကြိုက်နဲ့ ထပ်တူကျ
 လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်မကို
 အသင့်ပြင်ထားသော ပရောဂျက်ဖိုင် လွှမ်းပေးသည်။
 ထိုဖိုင်မှာ သူ့လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ သူ့လက်မှတ်၏
 အောက်တွင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပုံ ဆွဲလေ့ရှိသည်မှာ သူ၏
 ကိုယ်ပိုင်သင်္ကေတတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို အတွင်းကျ
 ကျ မသိဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ မဝေဖန်၊ မပိုင်းဖြတ်ပါနှင့်”
 ဆိုသည့် ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က မှတ်မိနေသည့် စာပိုဒ်
 လေးကို သွားပြီး သတိရမိသည်။ ကျွန်မသည် ထိုမိန်း
 ကလေး၏ ပန်းပန်ခြင်းအကြောင်းကို ခြေခြေမြစ်မြစ်
 မသိပါဘဲနှင့်၊ ပန်းတစ်ပွင့်၏ နောက်ကွယ်က လွမ်းမော
 ဖွယ်ရာ အဖြစ်ကို မသိဘဲနှင့်၊ သူ၏ ကံခေမူ၊ နာကျင်စွာ
 ခံစားရမှုတွေကို မသိရဘဲနှင့် သူ့အကြောင်း အမနာပ
 ပြောဆိုခဲ့မိသည်တို့ကို တစ်ချိန်လုံး ပြန်ပြောင်းစဉ်းစား

နေမိသည်။ ကျွန်မသည် ဝန်ထမ်းမိတ်ဆွေတွေအားလုံး၏ ဆန်းပြားရှုပ်ထွေးလှသော အကြောင်းများ၊ အဆင့်အသီးသီး၏ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုများကို သိရှိနေသည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ ပင်ဂုဏ်ယူမိသည်။ ကျွန်မသည် လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝနှင့် ဘဝရပ်တည်မှုတို့ ဆက်နွယ်မှု လုံးဝမရှိသောသူတစ်ယောက်၏ အကြောင်း သိရသည့်အတွက် ကြေကွဲထိခိုက်မိသည်။ မည်သို့ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေစေကာမူ လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်ရောက်လာပြီဆိုလျှင်တော့ မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝကို ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ ခါချ ထားရစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ထိုနေ့ကတော့ သူမ၏ ခေါင်းမှာ ပန်ထားသောပန်းသည် သူမ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ဆက်နွယ်နေသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။ သူမ ပန်းပန်ခြင်းမှာ သူမ ငယ်ရွယ်စဉ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ငယ်ရွယ်သောမိခင်ကို ဆက်သွယ် သည့်နည်းလမ်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သူမ လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသွားသည့် ပရောဂျက်ကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း၊ လေးလေးနက်နက် ခံစားတတ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဖန်တီးမှုဖြင့် ပုံဖော်ထားသည့်ပရောဂျက်အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိသည်။ သူမ၏ လက်ရာများကောင်းသည်ထက်ကောင်းနေသည်မှာ ကျွန်မအနေဖြင့် အပိုတွေးစရာမလိုတော့ပါ။ သူမသည် သူမ၏နှလုံးသား

ထဲမှာ နေ့စဉ် နေထိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မကိုလည်း မိမိနှလုံးသားထံသို့ အလည်သွားရန် တိုက်တွန်းနေပါသည်။



ဆုတောင်း

Make a Wish By LeAnne Reaves

မေမေက ကျွန်မကို သွားခွင့်ပေးခဲ့သည့် မွေးနေ့ပါတီပွဲ တစ်ခုကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။ ကျွန်မသည် တက္ကဆတ်ပြည်နယ် ဝီချီတာ ဖော့လ်မှ တတိယတန်း ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျောင်းမှ အိမ်ကိုပြန်သောအခါ မြေပဲထောပတ်ကိုသာ ကျွေးမည့် မွေးနေ့ဖိတ်စာလေးကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

“သမီးတော့ မသွားချင်ဘူး။ သူကရုသ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသူသစ်လေး။ ဘာနိစ်နဲ့ ပက်ကလည်း မသွားဘူးတဲ့။ သူကတော့ သမီးတို့အခန်းထဲက အတန်းသား ဂုဏ်ယောက်စလုံးကို ဖိတ်တာ” ဟု ကျွန်မက မေ့မေ့ကို ပြောပါသည်။

မေမေသည် လက်ဖြစ်ဖိတ်စာကတ်လေးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း ထူးဆန်းစွာပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကဲ၊ သမီး ဒီမွေးနေ့ပွဲကို သွားရမယ်။ မနက် ဖြန်ကျရင် မွေးနေ့လက်ဆောင် မေမေသွားဝယ်မယ်” ဟု မေမေက ဆိုပါသည်။

ကျွန်မသည် မေမေစကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ မေမေသည် ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကမှ မွေးနေ့ပွဲသို့ လွတ်လေ့လွတ်ထရှိသူမဟုတ်။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်သွားသည်။ မေမေသာ သွားခွင့်ပြုပါက သေ ဆိုလျှင်တောင် အသေခံဝံ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်မျှပင် သဲသဲလှုပ်ဖြစ်နေစေကာမူ မေမေကိုတော့ ကိုင်လှုပ်နိုင် စွမ်းမရှိပါ။

စနေနေ့ရောက်လာသောအခါ မေမေက ကျွန်မကို အိပ်နေရာမှ အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး ၂.၉၈ ဒေါ် လာနှင့် ပေးဝယ်ထားသည့် လှပသော ပန်းရောင် ဘီးနှင့် မှန်ဝမ်းဆက်ကလေးကို လက်ဆောင်ထုပ်အဖြစ် ထုပ် ပိုးခိုင်းသည်။

မေမေက မွေးနေ့ပွဲသို့ သူ၏ ကားအဝါကြီးနှင့် ကျွန်မကို လိုက်ပို့သည်။ ရုသ်တို့အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ရုသ်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး မတ်စောက် သော လှေကားအတိုင်း ကျွန်မကို ဦးဆောင်ခေါ်သွား သည်။ သူတို့လှေကားသည် ကျွန်မ မြင်ဖူးသည့်အထဲ တွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လှေကားဖြစ်သည်။

သူတို့ အိမ်တံခါးအတွင်းသို့ ရောက်တော့မှ သာ ကျွန်မမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ နေရောင်

ခြည်တို့ ဖြန့်ခင်းနေသော ဧည့်ခန်း၏ သစ်သားကြမ်းပြင်သည် ပြောင်လက်နေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ပရိဘောဂပစ္စည်းများကိုတော့ နှင်းပွင့်လိုဖြူဆွတ်နေသော ဇာလွှာများဖြင့် စများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

စားပွဲပေါ်မှာတော့ ကျွန်မ၏ တစ်သက်မြင်ဖူးသည့်အထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ကိတ်မုန့်ကြီး ရှိနေသည်။ ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်တွင် ပန်းရောင် ဖယောင်းတိုင်ကိုးတိုင် ထွန်းညှိထားပြီး ပျော်ရွှင်သော မွှေးနေ့ဖြစ်ပါစေဆိုသော စာလုံးကို မသပ်မရပ် ပုံဖော်ထားသည်။ ကျွန်မအထင်တော့ နှင်းဆီပန်းဖူးတွေနှင့် ပုံဖော်ထားခြင်းဖြစ်မည်။

ကိတ်မုန့်အနီးမှာတော့ အိမ်လုပ် တောဖီမုန့်တွေ ထည့်ထားသော ဒီဇီခွက် သုံးဆယ့်ခြောက်ခွက် ချထားသည်။ ခွက်တိုင်းတွင် နာမည်တွေ ရေးထားသည်။

သူဖိတ်ထားသည့် ကျွန်မတို့ အတန်းသားတွေ အားလုံး ရောက်လာလျှင်တော့ သိပ်မဆိုးလှပါဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

“နင့်မေမေ ဘယ်သွားလဲ” ဟု ရုသ်ကို မေးလိုက်မိသည်။

သူက ကြမ်းပြင်ကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ကြည့်နေရင်း “မေမေက သိပ်နေမကောင်းဘူးဟ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နင့်ဖေဖေရော”

“ဖေဖေက ဆုံးသွားပါပြီဟာ”

ထို့နောက် ပိတ်ထားသည့် တံခါးနောက်ထဲမှ ချောင်းဆိုးသံ ကြားရသည်မှလွဲ၍ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒီလိုနှင့် ၁၅မိနစ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်၁၀မိနစ် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ သည်တော့မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ကျွန်မ နားလည်လိုက်ရသည်။ သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ဘယ်သူမှ ရောက်မလာကြဘူးပဲ။ ကျွန်မ ဒီနေရာကနေ ဘယ်လို ပြန်ထွက်ရမည်မသိ။ ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရင်း ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းနေသည့် ရုသ်၏ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ရုသ်ကို သနားကြင်နာစိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံသွားသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းလှသော ကျွန်မ၏ အတန်းဖော် ၃၅ယောက်ကိုလည်း ဒေါသ ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်မသည် ခုန်ထလိုက်ရင်း “ငါတို့အတွက် သူတို့ မလာလည်း ဘာအရေးလဲ” ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

ရုသ်သည် ကျွန်မ၏ အတိုကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သဘောတူရင်း မျက်နှာအမူအရာပါ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ရုသ်၏ မွေးနေ့ပွဲတွင် ကျွန်မတို့ ကလေးမ နှစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီး၊ တော်ဖီမုန့်ခွက် ၃၆ခွက်၊ ရေခဲမုန့်၊ ဖျော်ရည်တွေ၊ မက်မောလောက်သည့် ၃၆ယောက်စာ မွေးနေ့ပွဲစိတ်ဝင်စားစရာတွေရှိနေသည်။ ကစားစရာ ကစားနည်းတွေ ရှိနေသည်။ နိုင်သူရမည့် ဆုတွေလည်း ရှိနေသည်ပဲ။

ကျွန်မတို့ ကိတ်မုန့်ကြီးကို စပြီးစားကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းစရာ မီးခြစ် မရှိ။ ရုသ်၏ မေမေကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်သောကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိသလို ဟန်လုပ်ရပါသည်။ ရုသ်က ဆုတောင်းရင်း စိတ်ကူးထဲမှ ဖယောင်းတိုင်တွေကို မှုတ်နေချိန်၌ ကျွန်မက ‘ပျော်ရွှင်သောမွေးနေ့’ သီချင်းကို သီဆိုသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မွန်းလွဲချိန် ရောက်သွားသည်။ မေမေက ရုသ်တို့၏ အိမ်ရှေ့မှာ ကားဟွန်းကို တီးနေပြီ။ ကျွန်မသည် မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို စုသိမ်းပြီး ရုသ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောကာ မေမေကားဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်နေပါသည်။

“ကစားပွဲတွေအကုန်လုံးမှာ သမီးပဲနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘မြည်းအမြီးမှာ ပင်ချိတ်’ ကစားနည်းမှာတော့ ရုသ်က နိုင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေရယ် သူကလေးမွေးနေ့ရှင်က ဆုရတယ်ဆိုတာ မတရားဘူးဆိုပြီး သူနိုင်

တုံ့ဆိုကိုလည်း သမီးကို ပေးလိုက်တယ်။ မွေးနေ့ပွဲရဲ့ မုန့်တွေ၊ စားစရာတွေကိုတော့ သူနဲ့သမီး တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲယူလိုက်ကြတယ်။ မေမေ သူကလေ သမီး ပေးတဲ့လက်ဆောင်လေးကို အရမ်းသဘောကျတာပဲ တဲ့။ မွေးနေ့ပွဲကို လာတဲ့သူက သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ တယ်။ သမီးတို့တစ်တန်းလုံး ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။ သမီးလေ သူတို့ မတက်ဖြစ်တဲ့ အရမ်းပျော်စရာကောင်း တဲ့ မွေးနေ့ပွဲအကြောင်း သူတို့ကို အခုချက်ချင်း ပြေး ပြောလိုက်ချင်တယ်။

မေမေက ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်သည်။

“သမီးအတွက် မေမေ အရမ်းဂုဏ်ယူတာပဲ ကွယ်” ဟု မေမေက မျက်ရည်တွေ ကျလျက် ကျွန်မကို ပြောသည်။

လူတစ်ယောက်တည်းနှင့် အများကြီး ပြောင်း လဲအောင်လုပ်နိုင်သည်ကို ထိုနေ့မှာ ကျွန်မနားလည် ခဲ့ရပါသည်။ ရုသ်၏ ကိုးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲတွင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကပင် အကြီးအကျယ် ပြောင်း လဲစေခဲ့သည်။ ကျွန်မဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ အောင် လုပ်ခဲ့သူကတော့ မေမေပင် ဖြစ်ပါသည်။



ကျောက်တုံးပြင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်

My Body Was Turning to Stone By Sharon Monsky,
as Told to Dianne Hales

**ဆောင်းတွင်းလုံ့လုံ့ရောက်တော့မှ ကျွန်တော့ကိုယ်ထဲမှာ
မပြင်ရတဲ့နေရာသီ ရှိနေတာကို သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။
အဲလဲဘတ်ကမူး**

၁၉၈၄ ခုနှစ် ကျွန်မအသက် ၃၀တွင် ကျွန်မ၏ ပျော်စရာ
ကောင်းလှသော အိမ်ထောင်သက်မှာ ခုနစ်နှစ် တိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် စီမံခန့်ခွဲမှု အကြံပေးအဖြစ်
စိမ်ခေါ်နေသော အသက်မွေးမှုဘဝတွင် ပျော်ရွှင်နေ
သူလည်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အထိ ကျွန်မ
သည် သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်
ရှိနေခဲ့ပြီး ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်မဆရာဝန်တွေက ကျွန်တော် နောက်
ထပ် သုံးနှစ်ဆိုသည့် ကာလတိုလေးသာ နေရတော့မည်
ဟု ဆိုသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြစ် သွားမိခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဆလာ ရိုဒါးမားဆိုသည့် ရောဂါကို လူသန်းပေါင်းများစွာနည်းတူ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ထိုရောဂါသည် ကုသ၍မရသော ရောဂါ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်မှ တစ်သျှူးများကို အရေပြားမှ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေအထိ မာကျောအောင် လုပ်နေသော ရောဂါဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်သားလို ဖြစ်စပြုနေလေပြီ။ ထိုရောဂါနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမလဲဆိုတာ သိချင်သောကြောင့် စာကြည့် တိုက်သို့သွားပြီး ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ တွေ့ရှိ လိုက်သည့်အရာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ ဆလာရိုဒါးမား (စာအရဆိုရလျှင် အရေပြားမာသည့် ရောဂါ) သည် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဆက်စပ်နေသော တစ်သျှူးများမှ ပရိုတိန်းအမျှင်များ အလျှံပယ်ထုတ်လွှတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါသည် အရေပြား ကြွက်သားများ မာကျောသည့် ရောဂါထက် ရိုးရှင်းလှသော် လည်း သုတေသနပြုလုပ်မှုအနည်းငယ်မျှသာ ရှိထားပြီး ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်သည်ဆိုတာကို မတွေ့ရှိသေးပေ။ ဒါဆိုလျှင် ဆရာဝန်သည် ထိုရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သူမျှမသိရှိသေးဘဲနှင့် ကျွန်မကို နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်း သေမည်ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောနိုင်သနည်း။ ထိုသို့ ဆရာဝန်တွေကို ကျွန်မ ပြောခဲ့တာတွေကို သတိရနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ထိုရောဂါ

ကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရသည်မှာ မှန်သော် လည်း မိမိကိုယ်မိမိ သနားနေရုံသက်သက်ဖြင့် အချိန် တွေကို မကုန်ဆုံးပစ်ချင်ပါ။

ကျွန်မ ရွေးချယ်မှုက ရှင်းသည်။ ကျွန်မ ရွေးချယ်သည့် ဘဝလမ်းကြောင်းအတိုင်း နေချင်လျှင်လည်း ရသလို မနေချင်လျှင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသည် အားငယ်စိတ်ပျက်စရာ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရောဂါမျိုးနှင့် သေမင်းကို အချိန်မရွေးရင်ဆိုင်နိုင်သည့် ရောဂါကို ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း နေထိုင်သောဘဝတွင် အဓိပ္ပာယ် ရှိရှိ လုပ်ဆောင်နေထိုင်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရှိနေသည်။ ဆလာရီဒါးမားရောဂါသည် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်စား ခြင်းမခံရသော၊ ဘယ်တုန်းကမှ အရင်းအမြစ် ရှာဖွေခြင်း မခံရသော ဖြေရှင်းရလွယ်သည့် ရောဂါပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ လုပ်ဆောင်ရမည်က စိတ်လှုပ်ရှား ဖွယ်ရာကောင်းသော၊ ဆန်းသစ်သော ကုသမှုကို ရှာဖွေဖို့ ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲနှိမ့်ချနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခိုင်မာပြတ်သားသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အရပ် ငါးပေတိတိရှိပြီး ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပေါင်တစ်ရာမကျော်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် အိုဟားမား မြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ၏ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ နယ်လွဲသွားလာရင်း စကိတ်စီးပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ရင်းကုန်လွန်ခဲ့ရတာများသည်။ သို့ရာ

တွင် ကျွန်မ အသက် ၁၇ နှစ်ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် ပိုမိုပြိုင်ဆိုင်သည့် ဘဝမျိုးကို လိုချင်နေသည်ကို သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စက်တီစီး ပြိုင်သည့်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ကလျာမွန်မြို့ရှိ ပစ်ဇာကောလိပ်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မကျောင်းတက်သည့် ပထမဦးဆုံးနေ့မှာပဲ မာ့ခ်ရှာကို တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးတွင် သူသည် ကျွန်မ၏ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ငါးနှစ်ကြာပြီးနောက် “သမီးက မာ့ခ်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်။ မာ့ခ်ကလည်း သမီးကို မေတ္တာရှိနေတယ် ” ဆိုသည့် စကားကို ပြောခဲ့သူမှာ ကျွန်မ ဖေဖေပင်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေပြောတာမှန်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် မာ့ခ်သည် ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ် ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်မ သည်လည်း စတင်းဖွိမ် တက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေး စီမံ ခန့်ခွဲမှု မဟာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး မက်ကင်းဆေး ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ခေတ်ဦး စီမံခန့်ခွဲမှု အကြံပေးကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ၁၉၈၂ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ စွမ်းအင်တွေ ရုတ်တရက် ကုန်ခမ်းသွားခဲ့သည်။ တချို့နေ့များတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှပင် မထနိုင်အောင်

ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ အရိုးအဆစ်များမှာ ယောင်ကိုင်
 နေပြီး အလွန်ပင်ကိုက်ခဲခဲ့သည်။ အေးလာလျှင် ကျွန်မ
 ၏ လက်တွေ ပြာနှမ်းလာသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ချောင်း
 တွေက ဘောလ်ပင်ကို ကိုင်နိုင်သည် ဆိုရုံလေးသာ။
 ကျွန်မသည် ခံစားရသည့် ဝေဒနာအတွက် ဆရာဝန်
 ပေါင်းစုံ၊ အထူးကုပေါင်းစုံဖြင့် ပြုသခဲ့သော်လည်း
 မည်သည့်ဆရာဝန်ကမှ ကျွန်မခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ
 မှာ ဘာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ အဖြေ
 မထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မမျက်နှာ
 အရေပြားသည် မာတင်းလာပြီး နှုတ်ခမ်းကို စေ့နိုင်သည်
 ဆိုရုံလေးသာ စေ့လို့ရတော့သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်
 ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် အသက်ရှူခက်ခဲ့ပြီး၊
 မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လာသောကြောင့်
 ဆေးရုံသို့ တက်ရတော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မမှာ
 ပြင်းထန်လှသော ဆလာရီဒါးမား ရောဂါကို ခံစား
 နေရကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏
 ရောဂါအခြေအနေမှာ အလွန်ဆိုးဝါးလာသောကြောင့်
 ဆလာရီဒါးမားရောဂါဖြစ်နေသည်မှာ လုံးဝ သေချာ
 သွားသည်။

တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မသည် အလုပ်ကို
 လုံးဝ မလုပ်နိုင်တော့။ သို့ရာတွင် ကျွန်မနှင့် မှာခံသည်
 မိသားစုဘဝ ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြပါသည်။
 ကျွန်မ၏ ရောဂါအကြောင်း ဖတ်ရှုမိချက်များအရ ကျွန်မ

အနေနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်လျှင် ကျန်းမာသန်စွမ်း သည့် ရင်သွေးတစ်ယောက် မွေးဖွားနိုင်သည်ဆိုတာကို သိရှိခဲ့ရသောကြောင့် မိသားစုဘဝရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ဆရာဝန်များက ကျွန်မအနေနှင့် ထိုမျှအထိ မစွန့်စားသင့်ကြောင်း ပြော ကြသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ သူတို့က ထုတ် ဖော်မပြောပြကြပါ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ ဝေဒနာတွေက အသစ်က ပြန်စလာပါသည်။ ကိုယ်ဝန် လေးလရလာသောအခါ ကျွန်မသည် ပိန်လို့၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ကို မထိခိုက်စေရန် ကြိုတင် ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်ရသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဆေးရုံကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် မတ်လတွင် သားလေး မက်စ်ကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို သတ်မှတ် ရက်ထက် ခြောက်လစော၍ မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ် အလေးချိန်မှာ ငါးပေါင်ခွဲသာ ရှိပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ သားဖွားဆရာမတွေက “အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ပဲ” ဟု ပြောကြသည်။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ခြင်းသည် ကျွန်မ ဘဝအတွက် တစ်ဆစ်ချိုးလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုရောဂါ ရှိနေသည့်အတွက် မည်သည့် အရာမျိုးကိုမျှ မစွမ်း ဆောင်နိုင်တော့ ဆိုသော စကားမျိုးကို ကျွန်မ မကြား လိုတော့ပါ။ ကျွန်မ၏ ရောဂါအခြေ အနေကို ကျွန်မ သိသလို ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သူများတွေထက် သန်စွမ်းနေခဲ့သည်။

ကျွန်မ နာလန်ပြန်ထူရန်အတွက် များစွာ အချိန်ယူခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမှာ ချစ်မြတ်နိုး စရာ သားလေးမက်စ် ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မည် သည့်အရာကိုမျှ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါ။ ကျွန်မမှာ ရင်သွေး အသစ်လေးရှိနေပြီဖြစ်သလို ရည်မှန်းချက် အသစ်လည်း ရှိလာသည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မ၏ စီးပွားရေးနှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို စုစည်းကာ ဆလာရိုဒါးမားရောဂါ သုတေသနအဖွဲ့ကို ကျွမ်းကျင် သိပ္ပံပညာ ရှင်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းရန် စည်းရုံး ရေးဆင်းခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်း ထူထောင်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်မှ စိတ်ကူးမှာ ဆလာရိုဒါးမားရောဂါ ကုသမှု အတွက် အဖြေရှာရန်ဖြစ်ပြီး သုတေသနအဖွဲ့အတွက် ရံပုံငွေရှာရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စတင်လိုက်သည့် သုတေသနအသင်းကြီး ရပ်တည်လာနိုင်သော အချိန်၌ သားလေးမက်စ်၏ အသက်မှာ သုံးနှစ်ခွဲ ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် မာခ်သည် နောက်ထပ် ရင်သွေး ရယူရန် အတွက် စပြီး စဉ်းစားကြသည်။ ယခုအကြိမ်မှာတော့ သားဖွားဆရာမတွေကလည်း ကျွန်မ ကလေးရယူ နိုင်တာ သေချာသည်ဟု အာမခံကြသည်။ ဘာကိုပဲ ဆုံး ဖြတ် ဆုံးဖြတ်၊ နောက်ဆုံးကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရတာကို အခြေမခံနဲ့ဟု ဆိုကြသည်။ သူတို့အနေနှင့်လည်း ကျွန်မကို မည်သို့မည်ပုံ ပြုစုရမည်ဆိုတာ သိရှိနေ လေပြီ။ ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော

အခါ အခက်အခဲ အတော်များများကို ကျော်လွှားနိုင်
လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သမီးလေး ဆန်မန်သာကို
၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် နေ့စေ့လစေ့နှင့် ဖွားမြင်
ခဲ့သည်။

သုတေသနအလုပ်ကတစ်ဖက်၊ သားငယ်သမီး
ငယ်လေးကတစ်ဖက် ဆလားရီဒါးမားရောဂါက တစ်ဖက်
နှင့် ကျွန်မမှာ အချိန်ပြည့်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ထက်ပင်
အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်မကလည်း မိမိ၏စိတ်
နှင့် အပြိုင် လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ အဆုတ်မှာ
ကျုံ့နိုင်ဆန့်နိုင်သည့် စွမ်းအင်တွေ ယုတ်လျော့သွားပြီး
သာမန်အဆုတ်၏ လုပ်နိုင်အားထက် ၆၂% လျော့ကျ
သွားခဲ့သည်။ အဆုတ်၏ ပျက်ယွင်းလာမှုကြောင့် ကျွန်မ
မှာ သက်လုံအားလည်း လျော့ကျလာသည်။ တံခါးလှည့်
တာကအစ၊ ကြယ်သီးတပ်တာအဆုံး ကျွန်မ၏လက်တွေ
ကို လှုပ်ရှားရသည်မှာ ချောက်အိပ်မက်တွေ မက်နေရ
သလို ခံစားရခက်လှသည်။ ကျွန်မသည် ရောဂါကပေး
သော ဝေဒနာများကို အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် နေထိုင်
ရင်း ရင်ဆိုင်ရသည့် အခက်အခဲ အတားအဆီးများမှာ
လည်း မဆုံနိုင်လောက်အောင်ပင်။ ဥပမာဆိုရလျှင် ကျွန်မ
ကားကို မောင်းနှင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ အတွက်
အစစအဆင် ပြေလှ သည့် တံခါးလက် ကိုင် များ၊
သော့များပါသည့် ကားမျိုးမှသာ မောင်းလို့ရသည်။ လုပ်
ငန်းဝတ်စုံဝတ်ပြီးဆံပင်စည်းရသည်ကပင် ကျွန်မ အတွက်
စိမ်ခေါ်မှုကြီးတစ်ခုလိုပင်။

ဆလာရိုဒါးမားရောဂါက ကျွန်မ၏ ရုပ်ရည်ကို ပျက်ပြားစေခဲ့သောကြောင့် လူတွေ ကျွန်မကို ကြည့်ကြ သည့် ဒဏ်ကိုပင် ခံနိုင်ရည်ရှိလာပါသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်နှင့် ရုပ်ခန္ဓာကို ခွဲထားဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ အစစ်အမှန်မှာ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ထဲ၌သာရှိသည်။ မှန်ထဲမှာ မြင်ရသော မျက်နှာသည် ကျွန်မ အစစ်အမှန် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝကို အပြင်ပန်းမြင်ရသော အနေ အထားများ၊ လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ပိုင်းဖြတ်၍ မရပါ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ရောက်သောအခါ ကျွန်မနှင့် မာ့ခ်သည် တတိယ ကလေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။ မာ့ခ်၏ အလုပ် အကိုင်အတွက် ကာလီဖိုးနီးယားပြည် နယ်၊ ဆန်တာဘာ ဘရာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သောအခါ ကျွန်မမှာ တတိယ ကိုယ်ဝန် ရှိလာပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုအရွှေ့ အပြောင်း၊ လုပ်ငန်းအရွှေ့အပြောင်းနှင့် အိမ်အသစ်ပြင် ဆင်ရမှုတို့ကြောင့် ထိုနှစ်သည် ကျွန်မ အတွက် စိတ်ဖိစီးမှု အခံရဆုံးသော နှစ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မွန်တာ နာလေးကို ၁၉၉၀ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် တစ်လ စောပြီး မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် သူလေးသည် ခြောက်ပေါင်၊ လေးအောင်စဖြင့် ကျွန်မမွေးခဲ့သည့် ကလေးတွေထဲတွင် အထွားဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

အနာဂတ်ရှေ့ရေးကို ဘေးဖယ်ထားမည်ဆို လျှင် သားသမီးရတနာတို့ကို ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်မတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ချက်

များ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မက်စ်က ၁၀နှစ်၊ ဆန်မန် သာက ၆နှစ်၊ မွန်တာနာက ၄နှစ်။ သူတို့လေးတွေသည် ကျွန်မ ဘဝအတွက် ၂၄ နာရီလုံးလုံးခံသော ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်ပါ သည်။ ဘာနှင့်မျှ နှိုင်းစာ၍မရသော ပျော်ရွှင်မှုတွေကို သူတို့လေးတွေက ပေးနိုင်စွမ်းပါသည်။ သူတို့အနေနှင့် ကျွန်မကို လိုအပ်နေသည်ကို သိထားသောကြောင့် ကျွန်မမှာ သူတို့လေးတွေအတွက် ရှင်သန်နေရပါသည်။ သူတို့ လေးတွေအတွက် ကျွန်မက ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် လုံခြုံမှု ပေးနိုင်သည်ကို သိစေချင်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် သူတို့ကို မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု တွေရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိလျှင် ကျွန်မ ရှိနေသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိတော့သည်ဖြစ်စေ သူတို့အတွက် ပူပင်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မမှာ ရောဂါရှိနေသည်ကို သူတို့လေးတွေ မသိအောင်လည်း ဖုံးဖိထားပါ။ ကျွန်မ အနေနှင့် နေမကောင်းဖြစ်နေသော်လည်း သူတို့လေး တွေအနေနှင့် ကျွန်မကို စကားပြောနိုင်သည် ဆိုသည့် အကြောင်း သိစေချင်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ရောဂါ သည်းလာလျှင်လည်း ကျွန်မသည် အချိန်မရွေး ထိခိုက် ဒဏ်ရာရရှိနိုင်သောကြောင့် ကျွန်မအနားမှာ နေပေးဖို့ လည်း ပြောဆိုရသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မရောဂါအကြောင်းကို သိချင်သောကြောင့် ဆလာရီဒါးမား ရောဂါအကြောင်း နည်းနည်းချင်းစီ ရှင်းပြပေးရသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မ၏ ရောဂါကို အမှန် တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ ကျွန်မ မက်စ်၏

ကျောင်းကို တစ်ခါလိုက်သွားတုန်းက ကလေးများသည် ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်မောကြသည်။ သို့ရာတွင် “ငါ့မေမေ ကို မရယ်ကြနဲ့ကွ။ မေမေ့ဆီမှာ ဆလာရီ ဒါးမား ရောဂါ ရှိတယ်” ဟု မက်စ်က ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ သားမှာ ထိုကဲ့သို့သော အသိအမြင်မျိုးများ ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူရပါသည်။ ကလေးများ နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်မ သည် သာမန်လူကောင်း တစ်ဦးလိုပင် ဖြစ်အောင် နေရသည်။ မက်စ်က စကိတ်စီးသောအခါ အန္တရယ် များမှန်းသိသော်လည်း သတိထားပြီး စကိတ်လိုက်စီးရသည်။ သူတို့၏ သူငယ်ချင်းများကို လည်း အိမ်ကို အလည်ခေါ်လာခဲ့ဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းရသည်။ သို့မှသာ ကျွန်မ၏အိမ်တွင် ကလေးတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် စီစီညံနေပေလိမ့်မည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ပွနေမည်မှာ မှန်သော်လည်း ကလေးများ၏ အရေးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ထိုကိစ္စသည် အသေးအဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ရောဂါနှင့်ပတ်သက်ပြီး အပင်ပန်းဆုံးမှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ တစ်နေ့လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်မပြည့်ခင်မှာပင် ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ ထပ်ပြီး တွေ့ချင်စိတ်မရှိတော့သလို ဖြစ်လာသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို အဆက်မပြတ်ပင် ခံစားနေရသည်။ ရောဂါက အချိန်မရွေး ပိုမိုဆိုးဝါးလာနိုင်သည်။ တချို့နံနက်ခင်းများဆိုလျှင် အိပ်ခန်းမှ မီးဖိုချောင်သွား လမ်းကိုကြည့်ပြီး ‘ဝေလိုက်တာ’ ဟုပင်

ထင်မိလာသည်။ သို့ရာတွင် 'တစ်လှမ်းချင်းသာ လျှောက်သွား၊ ရောက်မှာပဲလေ' ဟုသာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်အားပေးနေရသည်။ ဖြတ်လမ်းသုံးရတာတွေကိုပါ နားလည်လာရသည်။ ကျွန်မ၏ ကလေးတွေကိုလည်း ဖိနပ်ကြိုးစီးမပေးနိုင်သောကြောင့် ခြေစွပ်ဖိနပ်တွေကိုသာ ဝယ်ပေးရသည်။ အစားအသောက်ကိုလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလောက်သာ စားနိုင်ပါသည်။ သွားရေစာမုန့်တွေကိုလည်း ကလေးတွေ လက်လှမ်းမှီသည့်နေရာတွေမှာ ထားရသည်။ သို့ရာတွင် ကလေးတွေနှင့် ထမင်းအတူစားရတာ၊ သူတို့အတွက် နေ့လည်စာလုပ်ပေးရတာ၊ သူတို့လေးတွေကို ခေါင်းပြီးပေးပြီး ကျောင်းလိုက်ပို့ရတာတွေသည် ကျွန်မအတွက် ရှေးကြီးလှပါသည်။

ကျွန်မ၏ မိသားစုများ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆရာဝန်များက ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်ဘဝနေထိုင်မှုကို ကြည့်ပြီး ထိုရောဂါဖြင့် ကျွန်မ အသက်ဆက်ရှင်နေခြင်းမှာ ဘဝအကျိုးပေးကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ရောဂါကို အရှုံးမပေးသည့် ကျွန်မ၏ အောင်မြင်မှုသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်မသည် လူတိုင်းခန့်မှန်းထားသည့် ကာလထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပို၍ အသက်ရှင်ခွင့်ရနေသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အသက်ဆက်ရှင်ပြီး ထိုရောဂါကို နိုင်အောင်တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ကြွက်သားများ

ဆိုင်းမနေစေရန်အတွက် နေ့စဉ် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်သည်။ အပ်စိုက်ကုသ ခြင်းသည်လည်း ဝေဒနာကို သက်သာစေပါသည်။ ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အစား အသောက် ကိုလည်း ဆင်ခြင်ပါသည်။ အစားအသောက် မဆင်ခြင် ခဲ့သည့် ရလဒ်တွေကြောင့် ကျွန်မလို ရောဂါရှင် များသည် အမဲသား၊ ချောကလက်နှင့် အက်ဆစ်ဓာတ်ပါ သော အစားအစာများနှင့် မတည့်သည်ကို သိရှိလာရ သည်။ ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် အောင် ကုသမှုအမျိုးမျိုး ခံယူခဲ့ရသည်။ သူတို့တတွေ၏ ကုသမှုများသည် ကျွန်မ၏ ရောဂါကို မပျောက်ကင်းစေ နိုင်သော်လည်း စမ်းသပ်မှုများကြောင့် တခြားဝေဒနာရှင် များအတွက် များစွာ အထောက်အကူရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မ သည် တခြားဆေးနည်းပေါင်းများစွာနှင့်လည်း ထိုရောဂါ ကို ကုသခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးသည်က ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ကာလတလျှောက်လုံး လုပ်ဆောင်စရာ တွေကို စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ဆောင်သွားရန်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် လွတ်လပ်သော လူသားတစ်ယောက် ဖြစ် ချင်သည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုတွင် ကျွန်မ၏ရောဂါသည် အထူးဂရုစိုက်အခံရဆုံးမဖြစ်အောင် ရွေးချယ်နေထိုင်ခဲ့ရ သည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ဆောင်မှုများသည် အရာရောက်ခဲ့ သလို အောင်မြင်မှုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဘဝတစ်သက် တာလုံး ထိုသို့ နေထိုင်သွားရမည့်အဖြစ်မှာ လွယ်ကူလှ

သည်ဟု မဆိုသာပါ။ ကျွန်မမှာ မာခဲလို လူမျိုးကို ခင်ပွန်းတော်ခွင့်ရသည့်အတွက် အလွန်ပင် ကံကောင်း ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဝေဒနာတွေကို ခံစားနေရတာကို ကြည့် ရင်း သူ့အနေနှင့်လည်း အလွန်ခံစားရခက်လှမှာ သေချာပါသည်။ သူ ကျွန်မကို တကယ်မြတ်နိုးမှုရှိမရှိကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ သူ့အနေနှင့် သူနှစ်သက်သည့် စကိတ်စီးခြင်းနှင့် သူ ဝါသနာပါရာ အလုပ်များတွင် ဒိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်နိုင်သည့် ကျန်းမာရေးကောင်းသော ဇနီးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင် သင့်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ မျှဝေ ခံစားခဲ့ရသည် များကို ပြန်ကြည့်သောအခါ သူ့ဘဝအတွက် ကျွန်မ အနေနှင့် တစ်စုံတရာ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သည် ဆိုတာကို သိလာခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူလေ့ရှိပြီး ကျွန်မစတင်လိုက်သော သုတေ သနလုပ်ငန်းမှာလည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမျိုးသား ကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ ဒါရိုက်တာနှင့် တွေ့ဆုံ ခဲ့ရသည်များကို လူတိုင်းအား ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်းကြီးသည် ရံပုံငွေ ဘီလျံပေါင်းများစွာဖြင့် စီမံခန့်ခွဲနေသော အဖွဲ့ ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုဒါရိုက်တာကြီးက “ရှာရွန်၊ ခင်ဗျား လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေအားလုံးကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ သိပ္ပံပညာသုတေသန

လုပ်ငန်းရဲ့ အနာဂတ်ပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်မကို ပြောခဲ့ပါသည်။

ဆလာရီဒါးမားသုတေသနအဖွဲ့တွင် သုတေသနဌာန နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုမှာ ဆန်ဖရန်ဆစ္စကိုတွင် ရှိပြီး ကျန်တစ်ခုမှာ ဝါရှင်တန်မြို့အနီးမှာ ရှိပါသည်။ သုတေသန လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် ရောဂါ စမ်းသပ်ကုသမှုများတွင် တိုးတက်မှုတွေ ရှိလာပြီး ရောဂါတွင် ပါဝင် ပတ်သက်နေသော ဆဲလ်အမျိုးအစားတွေကိုပါ အမျိုးအမည် ဖော်ထုတ်နိုင်သည်အထိ တိုးတက်လာသည်။ အဖွဲ့အစည်းအတွက် မတည်ထားသော ရံပုံငွေ မှန်သမျှသည် (စုစုပေါင်း ဒေါ်လာသုံးသန်း) သုတေသန လုပ်ငန်းထဲသို့ပင် အလုံးစုံ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကြွက်သားများ တဖြည်းဖြည်းကြုံလို့လာသည့် ရောဂါရှင်များ အတွက် သုတေသနပြုသည့်ဌာနက နှစ်စဉ်ရံပုံငွေ သန်း ၈၀ ရရှိသည်။ ကျွန်မတို့လို ဆလာရီဒါးမား ရောဂါရှင်များသည် ထိုရောဂါရှင်များထက် နှစ်ဆ ပိုများသော်လည်း နှစ်စဉ် ရရှိသည့် ရံပုံငွေမှာ ၁. ၆ သန်းသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ နှစ်ပတ်လည် ရံပုံငွေ တိုးမြှင့်ပွဲကြီးကို နာမည်ကျော် ဟာသ သရုပ်ဆောင်များ ဖြစ်ကြသည့် ရော်ဘီဝီလျမ်၊ ဂါရီချန်ဒလင်း၊ ဘော့ဆာဂက်တို့နှင့်အတူ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှာ ကျင်းပပါသည်။ ယခုလို ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့် ပါရမီမျိုးကို ကျွန်မ မည်သို့မည်ပုံ ရရှိခဲ့သည်မသိပါ။ ထိုနည်းတူစွာပင် ထိပ်တန်းသိပ္ပံပညာရှင်များကိုလည်း ဆလာရီဒါးမား

ရောဂါကို စိတ်ဝင်စားအောင် ကျွန်မအနေနှင့် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အဖြေတစ်ခု မပေးနိုင်သည့်အတွက် ခေါင်းခါသည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ လီလီတွမ်လင်း၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဆလာရီဒါးမား ရောဂါနှင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်မသိရသောအခါ ကျွန်မသည် လီလီတွမ်လင်းထံသို့ စာတွေ့ရေးသည် ဖက်စ်တွေပို့သည်။ နောင်ငါးနှစ်ကြာမှသာ သူက ကျွန်မကို ၁၀ မိနစ် တွေ့ဆုံဖို့ အချိန်ပေးခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း တွေ့ကြသောအခါ ကျွန်မတို့ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ သုတေသနအဖွဲ့ကို အကြီးအကျယ်အားအပေးဆုံး လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့လို ဆူပါစတားများဖြစ်ကြသည့် လက်စ လေအန်း ဝါရင်း၊ လင်ဒါဂရေး၊ မာရီလူဟင်းနား၊ ဒါနာ ဒန်လေး စသည်တို့ကလည်း ကလေးမွေးဖွားနိုင်သည့် အရွယ်ရှိ ဆလာရီဒါးမားရောဂါရှင် အမျိုးသမီးများကို အဓိကထားပြီး အားတက်သရော ပါဝင်လှူဒါန်းကြသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ဆလာရီဒါးမားရောဂါသည် ကလေးငယ်များနှင့် ယောက်ျားများကိုပါ ကူးစက်နိုင်သော ရောဂါမျိုးဖြစ်နေပါက ကျွန်မတို့အနေနှင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ရင်လေးနေစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ ယခင်က ထိုရောဂါကို လူအများက ပါဝင်အားစိုက်လာအောင် ရံပုံငွေရှာဖွဲ့ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ပေးမည့်သူမျိုး မရှိခဲ့။ ဆလာရီဒါးမားရောဂါ သည် ကလေးငယ်များကို မိခင်မဲ့အောင်

လုပ်ပေးနိုင်သည် ဆိုတာကို လူထုကြီးအနေနှင့် သိထားသင့်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုရံပုံငွေအဖွဲ့ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် အနေဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်ပေါ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကွန်ဂရက်ရှေ့တော်မှောက် ရောက်ခဲ့ရသည်။ အမျိုးသား ကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်းများထံ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုရောဂါကို လူသားတိုင်း ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်နိုင်ရန် အဖွဲ့အစည်းအတော်များများသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည် တစ်သီးတခြားနေထိုင်တတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း လူထုကြားထဲတွင် အများက အာရုံစိုက်ခံရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကြောင့် ‘အမေရိကန်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပုံဖော်ပေးသော တေးမဆိုသည့် သူရဲကောင်းများ’ အဖြစ် ဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် အကောင်းမြင် တွေးခေါ်မှုအသင်းကြီးက ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရတွင် အမှန်တကယ်အရေးအပါဆုံးမှာ ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် ရောဂါဝေဒနာခံစားပြီး မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေပြီဟု ယူဆထားသော ဝေဒနာရှင်များကို မျှော်လင့်ချက်ပေးနိုင်သည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မကို သိမြင်သွားကြပြီးသောအခါ ဆလာရီဒါးမားရောဂါရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် မျှော်လင့်ချက်များ ပုံဖော်နိုင်သည့် လုပ်ရပ်များကို လုပ်နိုင်ပါလား ဆိုတာကိုပါ သိမြင်သွားကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်သည် ရောဂါသည် ရာပေါင်းများစွာ၊ ထောင်

ပေါင်းများစွာကို ခွန်အားတွေ ကောင်းစွာ ပေးစွမ်းနိုင် ပါလိမ့်မည်။ ရောဂါခံစားရသည့် နေ့ရက်များကို လွယ် လင့်တကူ ကုန်ဆုံးသွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မ၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က ထိုရောဂါ ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်ရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ရှင်သန်နေဆဲအချိန်မှာ ထိုရောဂါကို ကုသလို့ရ နိုင်မည့် ဆေးပေါ်ပေါက်လာမည်လား။ ကျွန်မ မသိ နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့သည် အချိန်နှင့်အပြိုင် ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမှာ အကောင်းမြင်သည့်စိတ် ရှိပါသည်။ ထိုစိတ်ကတော့ ကျွန်မတို့မျိုးစေ့ချခဲ့သော လမ်းကြောင်း သည် တစ်နေ့နေ့မှာ အောင်မြင်ရမည်ဆိုသည့် စိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအတွက် အချိန်နှောင်းသွားမှ ထို ကုသ၍ ရနိုင်မည့် ဆေးပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်ရှိသော် အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မအတွက် မှတ်ကျောက်တင်နိုင် စရာတွေ ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ သားသမီးများ သည် ကျွန်မ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ၊ ဘယ်အတွက် ရပ်တည်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကောင်းစွာ သိရှိသွားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မအနေနှင့်ကတော့ နေ့တာတွေကို ရှည်စေချင်ပါ သည်။ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်မဟုတ်လား။



အလှတရား ကြွင်းကျန်နေတဲ့အခါ ဝေဒနာဟာ ပျောက်သွားတယ်

The Beauty Remains; The Pain Passes
From The Best of Bits & Pieces

ပန်းချီဆရာကြီး ဟင်နရီမားတိစ်သည် ပန်းချီဆရာကြီး
ဩဂတ်စတြ ရေးနွားထက် ၂၈နှစ်ခန့် ငယ်သော်လည်း
သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြသော မိတ်
ဆွေများဖြစ်ကြပြီး တစ်ယောက်ထံတစ်ယောက် မကြာ
ခဏ လည်ပတ် သွားလာနေကြသူများဖြစ်သည်။ ရေး
နွားသည် သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးဆယ်စုနှစ်တစ်ခုနီးပါး
သူ့အိမ်ထဲမှာ လှဲနေရသောအခါ မားတိစ်သည် ရေးနွား
၏အိမ်သို့ နေ့စဉ်လိုလို သွားရောက်လည်ပတ်သည်။
ရေးနွားသည် အဆစ်ရောင်ရောဂါကို ခံစားနေရသော်
လည်း နားနားနေနေ နေရမည့်အစား ပန်းချီကိုသာ
အဆက်မပြတ် ရေးဆွဲနေသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ မား
တိစ်သည် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်လှသော ဝေဒနာကို

စုတ်ချက်များဖြင့် အံတုကာ စတုဒီယိုထဲမှာ ပန်းချီရေးနေသည့် ရေးနွားကိုကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့သဖြင့် . . .

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီလောက် အလူးအလဲ ခံစားနေရတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီကို ဆက်ရေးနေတာလဲ” ဟု ရေးနွားကို မေးမိသည်။

“အလှတရား ကြွင်းကျန်နေတာဟာ၊ ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းတာပဲကွ” ဟု ရေးနွားက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ပြန်ဖြေလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေးနွားသည် သူ့ ကွယ်လွန်မည့် နေ့ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပန်းချီကို မရပ်မနား ရေးဆွဲခဲ့သည်။ သူ၏ နာမည်ကျော် ပန်းချီကားတွေထဲမှ တစ်ကားဖြစ်သည့် “ရေချိုးသူများ” ပန်းချီကားသည် သူမသေခင် နှစ်နှစ်အလိုမှ ရေးဆွဲပြီးစီးသွားသော ပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီကားသည် အဆစ်ရောင်ရောဂါကိုခံစားရပြီး ၁၄နှစ်လုံးလုံး ရေးဆွဲခဲ့ရသော ပန်းချီကားဖြစ်သည်။



ညတောင့်

Night Watch By Roy Popkin

**“သူသည်မြောက်များစွာ မကြွယ်ဝ မချမ်းသာသော်လည်း
များစွာ ပေးဆပ်နိုင်စွမ်း၏”
တင်းန့် ရစ်ချ်**

“ဦးရဲ့သား ရောက်နေပါပြီ” ဟု သူနာပြုဆရာမက လူနာ အဘိုးအိုကို ပြောနေသည်။ သူနာပြုသည် ထိုစကားကို လူနာအဘိုးအို၏ မျက်လုံး မပွင့်လာမချင်း ပြောနေရ၏။ အဘိုးအိုသည် လွန်ခဲ့သည့်ညက နှလုံးရောဂါ၏ ထိုး နှက်မှုကို အလူးအလဲ ခံစားထားရသောကြောင့် ဆေး အရှိန်တက်ကာ သတိရသည်ဆိုရုံလေးသာ သတိလည် လာသည်။ အဘိုးအို၏ မှုန်ရီဝေဝါးနေသာ အမြင်အာရုံ ထဲတွင် ရေတပ်သားဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူငယ် တစ် ယောက် သူ့ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ပုံရိပ်ကို မှုန်မှုန် ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။

အဘိုးအိုက သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ရေတပ်သားလူငယ်ကလည်း သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော လက်ဖဝါးဖြင့် အဘိုးအို၏ ကြုံလှီလှသော လက်ကို နူးညံ့စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့နာပြုဆရာမက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာပေး၍ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော လူငယ်သည် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

လူငယ်သည် မီးမှုန်ပျံလင်းနေသည့် လူနာဆောင်ထဲရှိ အဘိုးအို၏ဘေးတွင် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အားပေးစကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောကာ မိုးလင်းပေါက် နေသွားသည်။ သေလုမျောပါးဖြစ်နေသော အဘိုးအိုသည် ဘာမှမပြောသော်လည်း လူငယ်၏ လက်ကို သတိတရားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အောက်စီဂျင်ဗူးမှ အသံဗလံများ၊ တခြားလူနာပေါင်းများစွာတို့၏ ညည်းငြူသံများ၊ ညတာဝန်ကျသူတို့၏ လူနာဆောင်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်သံများကြားမှာပင် လူငယ်သည် အဘိုးအိုဘေးမှာ တဖဝါးမခွာပင် ရှိနေခဲ့၏။

လူနာများကို မကြာခဏ ဝင်ပြီး စစ်ဆေးနေသော သူ့နာပြုဆရာမသည် အဘိုးအိုကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားတွေ ခပ်တိုးတိုးပြောမြဲပြောနေသည့် ရေတပ်သားလူငယ်၏ အသံကို ကြားမြဲ ကြားနေရသည်။ သူ့နာပြုဆရာမသည် ရေတပ်သားလူငယ်ထံသို့သွားပြီး အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ မကြာခဏ အကြံပြုသည်။ ဆရာမ

ပြောသည့် အခါတိုင်း ရေတပ်သားလူငယ်ကလည်း ငြင်းဆန်မြဲ ငြင်းဆန်သည်။

အရုဏ်ကျင်းသောအခါ အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားသည်။ ရေတပ်သားလူငယ်သည် အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော အဘိုးအို၏လက်ကို ကုတင်ပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ပြီး သူ့နာပြုဆရာမကို အရှာထွက်ခဲ့သည်။ သူ့နာပြုဆရာမက ကွယ်လွန်သူ အဘိုးအိုကို သယ်ဆောင်သွားပြီး လိုအပ်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို လုပ်ဆောင်ပြီးစီးသည်အထိ လူငယ်သည် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ သူ့နာပြုဆရာမ ပြန်လာသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် အကြောင်းပြောရင်း လူငယ်ကို နှစ်သိမ့်သည်။ သို့ရာတွင် လူငယ်က သူ့နာပြုဆရာမကို စကားဖြတ်ပြီး ပြော၏။

“ဒီအဘိုးအိုက ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု လူငယ်က မေးသည်။

အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော သူ့နာပြုက . .

“ဒါ ရှင့်အဖေပဲလေ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ဆရာမထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သူ့ကို တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး” ဟု လူငယ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆို မင်းကို သူ့ဆီခေါ်သွားတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော့်တပ်က ကျွန်တော့်ကို အရေးပေါ် အနားယူခွင့်ပေးလိုက်ကတည်းက တစ်ခုခုတော့ မှားနေ ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ ဆရာမ။ ကျွန်တော်တို့တပ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူ၊ နေရပ်တူ၊ အမှတ်စဉ်နံပါတ်လည်းတူတဲ့ တပ်သား တစ် ယောက် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လူမှားပြီး လွှတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအိုအနေနဲ့ သူ့သားဖြစ်သူကို လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ သူ့သားက ရှိမှရှိမနေတာ။ သူ့အနေနဲ့ သူ့ သား ဟုတ်မဟုတ် ခွဲခြားသိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့နေရတာပဲ။ အဘိုး အိုအနေနဲ့ သူ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပေးဖို့ အရမ်းလိုအပ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော်က သူ့အနားမှာနေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ရတာပါ ဆရာမ”



မီးလင်းနေတယ်

The Light Was On By James C. Brown, M.D

**မိမိ၏ဓာတ်မီးကို လင်းအောင်မလုပ်နိုင်ဘဲနှင့် သူတစ်ပါးကို
လမ်းပြနိုင်မည်မဟုတ်ပါ
ဘင် ဆွီလင်းန်**

ကျွန်တော် သူငယ်နာရောဂါကုဆရာဝန်အဖြစ် ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းဖွင့်တုန်းကဆို အလုပ် အရမ်းရှုပ်တယ်။ နေ့ ရောညပါ နားရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော့် ဆေးခန်းထဲမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှင်းလင်းရင်းညဉ့်နက်ရတာများတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာဆိုတော့ အလွန်ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှတယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့် လူနာတွေအကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေအကြောင်း အပူအပင်မရှိဘဲ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား

ချိန်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝအတွက်လည်း ရေရေရာရာ ပြတ်ပြတ်သားသား စဉ်းစားချိန်ရတယ်။

တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိသားစုကို အိပ်ရာဝင်ခိုင်းပြီး ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လူနာမှတ်တမ်း စာရွက်ပုံကြီးကို စစ်ဆေးတယ်။ လူနာ တစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်တမ်းစာရွက်ကို စစ်ဆေးနေချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ တံခါးလာခေါက်တာကြောင့် ကျွန်တော့် အသိထဲက ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ အသေအချာ သိလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဘရိုင်ယန်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ၁၆ နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းထဲမှာ ကျွန်တော် သူနဲ့ ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ခဲ့ရတာမို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့နာမည်ကို အလွတ်ရလောက်အောင်အထိ ရင်းနှီးနေပါပြီ။ မနက် နှစ်နာရီလိုအချိန်ကြီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်သွားနေရတာလဲလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးမိတယ်။

“ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း စဉ်းစားနေတာပါ” လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

ကျွန်တော်က ချောကလက်ပူပူလေး သောက်ဖို့ သူ့ကို အတွင်းထဲဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး “အတူစကားပြောပြီး၊ အတူတူ စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရေခွေးကျိုလိုက်ပြီး သူ့နဲ့အတူ စကား ထိုင်ပြောတယ်။ စကားပွဲ အရှိန်ရလာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ၊ သူ့သောက ကိုယ့်သောကတွေ၊ ထင်သလို ဖြစ်မလာတာ တွေ ပြောဆို ဖလှယ်မိကြတယ်။ ဘရိုင်ယန်မှာ ရင်ဖွင့်ဖို့ သိပ်ကိုလိုအပ်နေတဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ ကြောက် လန့်မှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပ်ကို ထင်ရှားလွန်းနေ တယ်။

ဘရိုင်ယန်က သူ့ရည်းစားအကြောင်း ကျွန် တော့်ကို ပြောပြတယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ သူ့ရည်းစားနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ကျောင်းကရတဲ့ အဆင့်တွေက လည်း သူ့မျှော်မှန်းသလောက် ဖြစ်မလာဘူးတဲ့။ သူက ဝိသုကာပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေတာ။ သူ့ရတဲ့ အဆင့်တွေနဲ့ဆိုရင် ဝိသုကာဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ လည်း ဆိုတယ်။ သူ့မိဘတွေ မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြတာလည်း သူ့အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ဆိုတာ တကယ် ရှိမရှိဆိုတာ မသိဘူးတဲ့။ ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဘုရား သခင်က သူ့ကို မေတ္တာထားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဆိုပြန်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ပြောသမျှ ကြိုးစားနား ထောင်ရင်း ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ အပိုင်းမျိုးတွေပါလာ ရင်တော့ သူ့ကို အားပေးစကားတွေ ပြောပေးတယ်။

ကျွန်တော့် အဆက်အသွယ်တွေထဲမှာ ဗိသုကာပညာရှင် တွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ဗိသုကာပညာရှင်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပိုမိုပြီး သင်ယူ စေလိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေနဲ့ ပူပင်မှုတွေကို ပြေငြိမ်းစေမယ့် အကောင်းမြင် အယူအဆတွေအကြောင်းလည်း မျှဝေ ခံစားပြောဆိုဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်စကား ပြောနေတာ နှစ်နာရီတောင် ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို အတင်းအိမ်ပြန်ခိုင်းရတော့ တယ်။

အဲဒီညပြီး နောက်နေ့တွေမှာ ဘရိုင်ယန်ဟာ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို မကြာခဏလာလည်ပြီး သူ့ဘဝရဲ့ ကဏ္ဍအသီးသီးမှာ တိုးတက်မှုရှိလာတဲ့ အကြောင်းတွေ ကို အစီရင်ခံတယ်။ ပထမညကလို အချိန်အခါမဟုတ် လာလည်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ အလွန် ဖော်ရွေမှုရှိလှတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ မကြာ ခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ပါ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဘရိုင်ယန်နဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့နေ့ကနေ ခြောက်လကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းကို ပြောင်း ဖွင့်လိုက်ရတယ်။ ဆေးခန်းနေရာပြောင်းပြီး တစ်နှစ် အကြာမှာတော့ ဘရိုင်ယန်ဆီက ကျောင်းဆင်းပွဲဖိတ်စာ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတယ်။

ဖိတ်စာကတ်အတွင်းထဲမှာ ဘရိုင်ယန်က
အောက်ဖော်ပြပါ စာကို ရေးထားတယ်။

ချစ်စွာသော ဒေါက်တာဘရောင်း၊

ဟိုနေ့ညမှာ ကျွန်တော့်ကို အလွန်ဂရုစိုက်ပေး
ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောချင်
ပါတယ်။ ဆရာကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ညက
ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းကျနေတာ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့တောင် အစီအစဉ်ဆွဲထားပြီးပြီ။
ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အရာခပ်သိမ်းဟာ ဆိုးလွန်းလှပါလား
လို့ ကျွန်တော် မြင်နေခဲ့မိတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့တော့ ဆရာအခန်းမှာ
မီးလင်းနေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်လို
ဘယ်အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာနဲ့တော့ စကားပြော
လိုက်ဦးမှလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာ။ ကျွန်တော်
ပြောတာတွေ၊ ဆရာနားထောင်ပေးခဲ့တာတွေ စဉ်းစား
မိတော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ထင်သလောက်
မဆိုးလှပါလားလို့ သဘောပေါက်လာမိတယ်။ ဆရာ
ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ပြပေးတဲ့ အကြံတွေ၊ ရွေးချယ်မှုတွေ
က ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့်ကို အထောက်အကူ
တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခုဆို ကျွန်တော် အထက်တန်းကို
အောင်သွားပြီ။ ဗိသုကာ တက္ကသိုလ်ကလည်း ကျွန်

တော့ကို လက်ခံလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်သေးဘူး ဆရာ။ အခက်အခဲကာလတွေကို မလွဲမသွေ ကြုံရဦးမှာ ပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကာလတွေကို ကျွန်တော် ကျော်လွှားနိုင်မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ အဲဒီနေ့ညက ဆရာ့ရုံးခန်းမှာ မီးလင်းနေတဲ့အတွက် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် အလွန် အလွန်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဆရာ။

ရိုသေစွာဖြင့်
ဘရိုင်ယန်

ထိုစာသည် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘရိုင်ယန်ကို ထူးထူးခြားခြား ပြုလုပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ရလိုက်တဲ့ ရလဒ်တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြ တာတွေကလည်း သာမန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘရိုင်ယန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိတဲ့ အခါ သာမန်ဆရာဝန်နဲ့လူနာ ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ မတူခဲ့ တာလေးတွေ ရှိနေခဲ့တာကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမီးလင်းနေပြီး ကျွန်တော် အထဲမှာ ရှိနေတာဟာ ကံအကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုတစ် ခုလို့ ပြောရင် ပြောကြမှာပဲ။ အဲဒီနေ့ညက ဘရိုင်ယန် ဟာ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားကိုး။ ကမ္ဘာကြီးဟာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသီးသီးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ
 တောက်ပနေတဲ့ အလင်းရောင်တွေ၊ စီးဆင်းနေတဲ့ခွန်
 အားတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါတွေဟာ မိမိကိုယ်မိမိ မီးမောင်း
 ထိုးပြဖို့၊ ထောက်ခံအားပေးဖို့၊ သူတပါးကို မီးမောင်း
 ထိုးပြဖို့၊ ထောက်ခံအားပေးဖို့ ရှိနေတာပါပဲ။ ဘရိုင်ယန်
 တံခါးလာခေါက်တဲ့ညမှာ လင်းနေတဲ့အလင်းရောင်က
 တော့ အတောက်ပဆုံး၊ အလင်းလက်ဆုံး အလင်းရောင်
 ပါပဲ။



အချစ်ဟု ခေါ်သည့် သူရဲ၏

Ben and Virginia By Gwin Williams

၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် တင်းနီစီပြည်နယ် နောက်စ်ဗီးလ်မြို့၌ မီးရထားလမ်းဆောက်လုပ်ရေး မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာတွေ စခန်းချလေသည်။ အယ်လ် အင် အမ်စခန်းတွင် ယောက်ျားသားများအတွင် တဲစခန်းများ၊ နွေးထွေးသော မီးဖိုများ၊ လက်ရာကောင်းသော စားဖိုမှူးများနှင့် ခေတ်အမီဆုံးသော လက်နက်ကိရိယာတွေ အစုံအလင် ရှိသည်။ အမှန်မှာတော့ ရာစုနှစ်အလှည့်အပြောင်း တစ်ခုတွင် မီးရထားလမ်း ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် မြို့ပြအင် ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ် လုပ်ရခြင်းသည် တကယ့်ကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် ချင်စရာကောင်းလှသည်။ လူပျိုလှည့်ချင်စရာ မိန်း ကလေးများက အလုပ်ခွင်နယ်ပယ်မှာ အလွန်ကို ရှားပါး လှသည် မဟုတ်လား။

ဘင်ဂျမင် မာရဲလ်သည် ထိုကဲ့သို့သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်ကာ လူတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံပြောဆိုတတ်သည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်သည်။ သူသည် နယ်လှည့်သွားလာနေရသော မီးရထားလမ်း အင်ဂျင်နီယာဘဝကို ပျော်မွေ့နေသူဖြစ်သည်။ သူ့အသက် ၁၃နှစ်အရွယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြီးမားခဲ့၍ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေတတ်လာခဲ့သည်။

သူသည်လည်း တခြားယောက်ျားသားတွေလိုပင် တစ်ခါတရံမှာ မိန်းမသားအဖော် ရှိချင်သည့် ဆန္ဒမျိုး တောင့်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဆန္ဒကို သူနှင့်တူရားသခင်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမသိအောင် သိုသိပ်ထားသည်။ ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရစေနိုင်လောက်သည့် နွေဦးတစ်နေ့မှာတော့ အလွန်ထူးခြားလှသော သတင်းကောင်းသည် သူတို့စခန်းအတွင်းသို့ ပျံ့နှံ့လာ၏။ ထိုသတင်းကတော့ သူတို့စခန်းအကြီးအကဲ၏ ခယ်မအလည်လာမည် ဆိုသည့် သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ စခန်းမှာ ရှိနေသူတွေအားလုံးကလည်း သူမနှင့်ပတ်သက်၍ အချက်သုံးချက်ကိုသာ သိထားကြသည်။ တစ်ချက်က သူမ၏အသက်သည် ၁၉နှစ်၊ ဒုတိယတစ်ချက်က သူမသည် အပျို၊ တတိယအချက်က သူမသည် အလွန်လှ

သည်ဟူ၍ပင်။ ထိုနေ့ နေ့လည်ပိုင်းတွင် စခန်းရှိလူများ သည် သူမ၏ အကြောင်းကို ဟိုစစ ဒီစစ ပြောဆိုလာကြ၏။ သူမ၏ မိဘများက တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ကူးစက်ပျံ့နှံ့လာသော အသားဝါရောဂါဆိုးမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် သူမကို ဤစခန်းသို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်သုံးရက်ဆိုလျှင် သူမ ဒီစခန်းကို ရောက်လာပေတော့မည်။ စခန်းမှ တစ်ယောက်က သူမ၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့သောကြောင့် ထိုဓာတ်ပုံသည် စခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး သူမကို သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

ဘင်သည် ထိုမိန်းကလေး ရောက်လာမည့် အရေးအတွက် ကြိုတင်ကာ ပျော်မြူးနေသည့် သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်းများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးဖြစ်နေကြသည့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို နောက်ပြောင်နေသည်။

“ဘင်၊ မင်း သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကလေး တော့ ကြည့်လိုက်ကွာ၊ ပြီးတော့မှ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ငါတို့ကို ပြောပြ” ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဘင်ကို မခံချင်အောင်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဘင်ကတော့ ခေါင်းကိုခါပြီး တဟားဟားရယ်ရင်း ရှောင်ထွက်သွားသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ရက်ကုန်လွန်သွားသောအခါ စခန်းမှာရှိနေသည့် လူတွေအားလုံးသည် မိမိတို့၏

အလုပ်ကိုပင် အာရုံမစိုက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူမ စီးလာမည့်ရထားသည် စနေနေ့ မနက်စောစော အချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပန်းလိုသူတို့သည် မိမိတို့၏ အကြံအစည်များကို အသေးစိတ် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ရေမိုးချိုးသန့်စင်၍ ခေါင်းမှာ ဆီတွေပြောင်လက်နေအောင်လိမ်းကာ ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ဖြိုးသင်ထားပြီး သူမအလွယ်တကူ မေ့မသွားနိုင်လောက်အောင်ပင် သွားရောက် ကြိုဆိုကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူမသည် သူတို့အုပ်စုကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး အချောမောဆုံးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ကာ ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်လိမ့်မည် ဟု သူတို့ ထင်နေကြသည်။ ကံအထူးဆုံးလူ အနိုင်ယူကြေးဟု သူတို့အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းသဘောတူထားကြသေးသည်။ ကိုယ်စီကတော့ မိမိသည်သာ မဟာကံထူးရှင်ဖြစ်ရမည် ဟု သွေးနားထင်ရောက်နေကြလေသည်။

သောကြာနေ့ညမှာတော့ စခန်းရှိ လူများသည် စနေနေ့မှာ ဝတ်စားဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ရေချိုးသူက ချိုးသည်။ ဘင်သည် စခန်းမီးပုံဘေးရှိ သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ မီးပုံ၏ မီးအလင်းရောင်ထဲတွင် လိမ္မော်ရောင် တစ်စုံတစ်ရာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ဘင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုအရာကို ချက်ချင်းကောက်ယူလိုက်

၏။ သူ့ သူငယ်ချင်းများသည် သူတို့၏ အရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး၊ မိမိကိုယ်မိမိသာ ဂရုစိုက်နေကြသော ကြောင့် မိန်းကလေး၏ ဓာတ်ပုံကို မြေကြီးပေါ်မှာ ဒီ အတိုင်း ပစ်ချထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်မည်။

ဘင်သည် မိန်းကလေး၏ ဓာတ်ပုံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုင်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြသော စခန်းရှိ လူများသည် အလွန် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘင်သည် ဗာဂျီးနီးယား ဂရေ့စ်၏ ဓာတ်ပုံကို ပျောက်ဆုံးနေသည့်ရတနာတစ်ပါးကို သူ့လက်ကြီးထဲမှာ ကိုင်တွယ်ထားသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ထိုဓာတ်ပုံကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုသော်လည်းကောင်း မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပေ။ ဓာတ်ပုံထဲက မချောလေး၏ ပုံကို ပထမဦးဆုံးစကြည့်မိစဉ်မှာ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဘင်၏ မျက်နှာအမူအရာကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပါ။ ဘင်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ တစ်ခဏချင်းမှာပင် စခန်းရှိလူများအားလုံးသည် သူ၏ ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီဟု ယူဆရမည့် မျက်နှာထားပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘင်တစ်ယောက် သူ့တဲဆီသို့ ပြန်သွားကာ နေဝန်းကြီးတောင်စွယ်မှာ ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ပြီး စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းမှာတော့ အယ်လ်အင် အမ်စခန်းမှ ကိုယ်တော်ချောတွေအားလုံး မီးရထား

ဘူတာရုံမှာ စုရုံးနေကြလေသည်။ ဗာဂျီးနီးယား၏ မိသားစုမှာလည်း စခန်းမှ ကိုယ်တော်ချောများ၏ ပုံတွေ ကိုကြည့်ပြီး မရယ်မိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ သည်။ စခန်းမှ လူများ၏ မျက်နှာတွေမှာ ရွက်ကြမ်းရေ ကျိုမှု အစ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သင်ထားသည့် မျက်နှာတွေ အဆုံး အမျိုးစုံနေသည်။ အပေါစားရေမွှေးအစုံကိုလည်း ဆွတ်ဖျန်းထားကြလေသည်။ ဘူတာကို လာကြသည့် လူတွေထဲမှ အများစုသည် လမ်းမှာတွေ့သော တော ပန်းများကိုပင် ခူးလာခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ သည့် ရထားဥဩသံကို ကြားရပြီးနောက် ရထားကြီး ဘူတာထဲသို့ ဆိုက်လာသည်။ အယ်လ် အင် အမ်စခန်း တစ်ခုလုံးက မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသော မချောလေးသည် ရထားပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာပါတော့သည်။ သူမကို မြင်လိုက်ရသော ကိုယ် တော်ချောများမှာ သက်ပြင်းသက်မ အကုန်ချကြလေ သည်။ သူမသည် သူတို့မြင်ခဲ့ရသည့် ဓာတ်ပုံထဲက ထက်ပင် ပိုပြီး ချောမောလှပနေသေးသည်။ နောက် တော့ လာကြိုကြသူအပေါင်း၏ နှလုံးသားတို့မှာ လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ၏ လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့်တွဲလျက် အစွမ်းကုန်ပြုံးနေ သည့် ဘင်ဂျမင်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ် သည်။ မချောလေးကလည်း ဘင်ဂျမင်ကို မော့ပြီးပြုံးပြ

နေသည်ကိုပါတွေ့လိုက်ရ၍ ပိုးချင်ပန်းချင်နေကြသော လာကြိုသူအပေါင်းတို့မှာ သူတို့ကြိုးစားလည်း အလကား ပဲဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

နောက်တော့ ဘင်၏ သူငယ်ချင်းများက . .

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရထားပေါ်မှာ ပါလာရ တာလဲကွာ” ဟု ဝိုင်းမေးကြ၏။

ထိုအခါ ဘင်က . . .

“မင်းတို့တွေအကုန်လုံးနဲ့အတူ ငါပါရောပြီး သူ ကလေးကို ပိုးပန်းဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ အခွင့် အရေးရဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ။ သူ့ရဲ့ စိတ် ဝင်စားမှုကို ခံချင်ရင် သူ့ကို အရင်ဆုံး မြင်ခွင့်ရမှ ဖြစ် မယ်ဆိုတာကို ငါ သဘောပေါက်ထားတယ်လေ။ ဒါ ကြောင့် ငါလည်း ဒီဘူတာရဲ့ ရှေ့က တစ်ဘူတာကို လမ်းလျှောက်သွားပြီး သူ စီးလာမယ့် ရထားကို သွား စောင့်နေတာပေါ့။ ရထားရောက်လာတော့ ငါလည်း ရထားပေါ်တက်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ သူ့ကိုလာရောက်ကြိုဆို တဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟ၊ ငါတို့နဲ့ အနီးဆုံးဘူတာက ၁၇မိုင် လောက် ဝေးတာပဲကွ” ဟု ဘင့် မိတ်ဆွေတွေထဲမှ တစ်ယောက်က မယုံနိုင်သလို ဝင်ပြောသည်။

“မင်း သူ့စီးလာတဲ့ ရထားကိုမိဖို့ဆိုရင် ၁၇မိုင် လောက် လမ်းလျှောက်ရမှာပဲ။ ၁၇မိုင် ဆိုတဲ့ခရီးက တစ်ညလုံးတောင် လျှောက်ရမှာ” ဟုလည်း ဆိုသည်။

“အေးလေ၊ ငါ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်သွား ခဲ့တာပဲ” ဟု ဘင်က ပြန်ဖြေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဘင်ကျမင် မာရဲလ်သည် ဗာဂျီးနီးယား ဂရေ့စ်ကို ပိုးပန်းခဲ့ရာ အချိန်တန်သောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး အိမ်ထောင်ပြု လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့တွင် သားသမီး ငါးယောက် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၂နှစ်အရွယ်သားကလေးတစ်ယောက်က တော့ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် အထင်ပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တချို့ အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးကြသလို ထာဝရမကုန်ခမ်းနိုင်သော အချစ်မျိုးကို ထူထောင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ သောကြာနေ့တိုင်း ချိန်း တွေ့ကြတာမျိုးလည်း ရှိခဲ့မည်မဟုတ်ပါ။ လက်တွေ့ဘဝ မှာတော့ ဘင်သည် ဗာဂျီးနီးယားနှင့် အချိန်ပြည့် နေရ ရှာသည် မဟုတ်ပါ။ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် ၏တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေရသည်။ သူတို့သမီးလေး မွေးစဉ်ကဆိုလျှင် ဘင်သည် သမီးတစ်လပြည့်မှသာ မြင်တွေ့ရသည်။ ဘင်သည် ဗာဂျီးနီးယားကို အလွန် ဈေးကြီးသော စားသောက်ဆိုင်များသို့ ခေါ်မသွားပါ။ ချစ်သက်လက်ဆောင်ဟူ၍ ပေးဖူးသည်မှာလည်း ရံဖန် ရံခါမှသာ ဝယ်ပေးဖြစ်သည့် သံလွင်ဆီပုလင်းများသာ ဖြစ်သည်။ ဗာဂျီးနီးယားသည် ညဝတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာကိုပတ်ကာ ဘင်ကို လိုက်ဖမ်းသလားဆို တာကိုတော့ ဒီကနေ့အထိတိုင် မသိနိုင်သော လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်သိသမျှ သူတို့အကြောင်းကတော့ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သစ္စာရှိခြင်း၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးလေးစားစားနှင့် တွေးတွေးဆဆ ဆက်ဆံခြင်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခြင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် သားသမီးများကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲ ကာလများကို ရင်ဆိုင်ရာတွင်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာမပြယ်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်သည် ဘင်နှင့် ဗာဂျီးနီးယားတို့၏ မြစ်တွေထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလေးဘဝကတည်းက ဘိုးဘိုးဘင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို သေသေချာချာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဘွားဘွား ဗာဂျီးနီးယားကတော့ ကျွန်တော့်အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဘွားဘွား ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ၈၅ နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ ဘွားဘွားသည် ဟိုနားဒီနား လမ်းလျှောက်မသွားနိုင်သောကြောင့် တစ်ယောက်ယောက် ဖေးကူမှသာ သွားလာနိုင်သည်။ ဘွားဘွားသည် အရိုးအဆစ်ယောင်သောရောဂါကြောင့် ခါးလည်း ကိုင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဘွားဘွားသည် အရိုးအဆစ်ယောင်သည့် ရောဂါကြောင့် ဝေဒနာခံစားနေရသည့် လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း

ဘိုးဘိုးနှင့် တွေ့စကမူ အလွန်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ သေချာလှပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘိုးဘိုးသည် ဘွားဘွားနှင့် တွဲကခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဘွားဘွားက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောလေ့ပြောထရှိသည့်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မှာ တစ်ချိန်က သူသည် အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ၏စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံရဖို့အတွက် မီးရထားစခန်းတစ်ခုလုံးမှ ကိုလူချောတွေက ဘူတာမှာလာကြိုကြသည့် အကြောင်းများဖြစ်သည်။ ထိုကိုလူချောတွေထဲမှ တစ်ယောက်သောသူသည် သူ၏ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုချင်သည့်အတွက် ၁၇ မိုင်ခရီးကို ခြေလျင်လျှောက်ပြီး လာခဲ့ရကြောင်းလည်း မဖြစ်မနေ ပါလေသည်။



လေ့ညီခံတဲ့အချစ်

Love tht Lasts By Annette Paxman Bowen
Submitted by Sandra Dow Mapula

**ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏
နှလုံးသားကို ရဖို့အတွက် မိမိ၏ နှလုံးသားကို အရင်ဆုံး
အသုံးပြုရမည်။
မိုက်ခ် ဒိုဘာတင် (အသက် ၁၃နှစ်)**

ကျွန်မမှာ အချစ်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံနေသည့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် ရှိပါသည်။ သူက ကောင်းကင်ကြီးသည်
ယခင်ကထက်ပိုမိုပြီး ပြာလွင်နေသည်။ သူ၏ ကားဂို
ထောင်အနီးမှ ပန်းတမာတို့၏ ရနံ့သည် အလွန် နှစ်လို
ဖွယ်ရာကောင်းကြောင်း သတိပြုမိလာသည်ဟု ရိုးရိုး
သားသားပင် ဖွင့်ပြောလာသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်တော့
သူသည် ထိုပန်းများကို သတိပင်မမူမိဘဲ ဖဖြတ်လျှောက်
သွားခဲ့လေသည်။ မိုးဇက်၏ တေးသွားများက သူ့ကို
မျက်ရည်ကျအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟုလည်း ဆို

သည်။ အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် အချစ်နှင့် မတွေ့ချင်က
လောကကြီးသည် သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာမကောင်းဟု
ဆိုရပါမည်။

“ငါလေ ပိုပြီး နုပျိုလာတယ်” ဟု သူက ဝမ်း
မြောက်ရွှင်လန်းစွာ ဆိုပါသည်။ သူ့ချစ်သူသည် ကိုယ်
ခန္ဓာပြေပြစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မထင်
သည်။ သူသည်လည်း ကိုယ်အလေးချိန် ၁၅ ပေါင်
လျော့ကျသွားပြီး မော်ဒယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို
ဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ပေါင်တံအလှအပတွေကိုပါ
စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သူ၏ အချစ်
သစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောနေသော
အခါ ကျွန်မမှာလည်း မိမိ၏ အချစ်ဟောင်းကြီးကို
သေသေချာချာ သတိထားမိလာတော့သည်။ ကျွန်မ၏
ခင်ပွန်းစကော့သည် သူ၏ သက်လတ်ပိုင်းဝေဒနာများ
ကို မခံစားရသေးသော်လည်း သက်လတ်ပိုင်းသို့ ရောက်
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ ဆံပင်တွေ ကျွတ်လာသည်။ ကိုယ်
အလေးချိန် ၁၅ ပေါင်တိုးလာသည်။ သူသည် တစ်ချိန်
တုန်းက မာရသွန်အပြေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူသည် ကြွက်သားများဖြင့် တောင့်တင်းလှ
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ယခုတော့ ဆေးရုံ
ခန်းမတွေထဲမှာသာ ပြေးပြေးလွှားလွှား နေတော့သည်။
သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်ကိုမရပ်

မနား လုပ်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်တွေကို ပြသနေ၏။ သို့သော် လည်း သူသည် ကျွန်မနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်သည့်အခါ ကျွန်မကို စွဲဆောင်မှုရှိစွာ ကြည့်နေနိုင် ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ကျ သင့်ငွေရှင်းတမ်းကိုတောင်းယူပြီး အိမ်ကို ထပြန်သွား တတ်စမြဲ။

အိမ်ထောင်သက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာပြီး သောအခါ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပမှုများ မှေးမှိန်စ ပြုလာခဲ့သည်။ လိုအပ်မှသာ အလှပြင်တာမျိုး လုပ်တော့သည်။ ယခင်ကလို ဝတ်စားထားသည်များကို ပုံစံကျမကျ မှန်ထဲမှာ နှစ်ခါပြန်မကြည့်တတ်တော့။

“ဘယ်အရာကများ အချစ်ကို ရေရှည်ခံ အောင်လုပ်တာလည်း မသိဘူးနော်” ဟု ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းက ကျွန်မကို မေးပါသည်။

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ” ဟု ကျွန်မကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေမိသည်။

“ဒါဆို နင်တို့ရဲ့ အချစ်တွေက ဘာဖြစ်လို့ မြဲမြံနေတာလဲ” ဟု သူက ထပ်မေးသည်။

ကျွန်မကလည်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစား လိုက်ဦးမည်ဟုသာ သူ့ကို အဖြေပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် သိသာထင်ရှားသော အချက် အလက်များကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အချစ်ကို မြဲမြံ စေသည့်အရာတွေမှာ တာဝန်ယူတတ်မှုလား၊ စိတ်ဝင်

စားတာတွေကို မျှဝေခံစားတတ်တာကြောင့်လား၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်တတ်တာကြောင့်လား၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆွဲဆောင်မှုတွေကြောင့်လား၊ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကြောင့်လား။ တခြား ကျွန်မ မသိသေးတာတွေလည်း များစွာ ရှိနေသေးပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ယခုအချိန်အထိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သာယာပျော်ရွှင်သော အချိန်ကောင်းများကိုလည်း အဆက်မပြတ် ခံစားနေရဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မနေ့ကဆိုလျှင် သတင်းစာကို ချည်ထားသော သားရေကွင်းနှင့် သူက ကျွန်မကိုလှမ်းပစ်ပြီး ကျီစယ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်ကြပါတော့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် စနေနေ့ကဆိုလျှင် သူနှင့်ကျွန်မသည် စူပါမားကက်တစ်ခုတွင် ဈေးဝယ်ရမည့် စာရင်းကို တစ်ဝက်စီဖြုတ်ပြီး မိမိစာရင်းပါအတိုင်း အပြည့်အစုံဝယ်ယူပြီး မည်သူက ငွေရှင်းကောင်တာကို အရင်ရောက်မလဲဆိုတာ ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ညစာကိုလည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပြင်ဆင်ပြီး စားသောက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူ ပန်းကန်တွေဆေးကြတာကိုကပင် ပျော်စရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်အတူနေရတာကိုပင် ပျော်ရွှင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အံ့ဩစရာတွေလည်း ရှိနေသေးသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အံ့ဩစရာကိစ္စတွေကို ကျွန်မတို့

အမြဲ ကြံကြရသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်လာသောအခါ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ စာလေးတစ်စောင် ချိတ်ဆွဲထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစာလေးထဲမှာ လမ်းညွှန်ချက်တစ်ခုပါသည်။ ထိုလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ကျွန်မလိုက်လုပ်ကြည့်ရင်းနှင့် စာပေါင်းများစွာကို တွေ့မြဲ တွေ့နေရသည်။ ထိုစာတွေထဲက လမ်းညွှန်ချက်တွေ အတိုင်း ကျွန်မလိုက်လုပ်နေရာ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင် က ဘီရိုထဲသို့သွားရန် ညွှန်ပြထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ကျွန်မ ဘီရိုတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ အတွက် လက်ဆောင်ထုပ်တွေပိုက်ပြီး ရပ်နေသည့် စကော့ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်မ လမ်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံကိုကြားတိုင်း ဘီရိုထဲကို ဝင်ပုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်မ သည်လည်း သူ့အတွက် မှန်ပေါ်မှာ စာရေးထားခဲ့သည် များ။ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် လက်ဆောင်တွေ ထည့်ပေး ထားခဲ့သည်များကို လုပ်တတ်လာသည်။

နားလည်မှုတွေလည်း ရှိပါသည်။ သူသည် သူ့ မိတ်ဆွေများနှင့် ဘာကြောင့် ဘတ်စကက်ဘော ပုံမှန် ကစားရတာလဲဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်သည်။ ကျွန်မ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ခါလောက် အိမ်၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် သူ့ကို ပင် ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ ညီအစ်မတွေဆီသွား ကာ မနားတမ်းစကားတွေပြော၊ ရယ်မောရင်း ရက် အနည်းငယ် အချိန်သွားဖြုန်းတာကို သူက နားလည်ပေး ပါသည်။

အတူမျှဝေခံစားခဲ့ကြခြင်းများလည်း ရှိပါ သည်။ ကျွန်မတို့သည် အိမ်စားရိတ်များ၊ အိမ်မှုကိစ္စပူပင် စရာများ၊ မိဘတို့၏ ပူပင်သောကများ၊ ချက်ရေးပြုတ် ရေးများနှင့် အကြံအစည်များကိုလည်း အတူတကွ မျှဝေခံစားခဲ့ကြပါသည်။ စကော့သည် ပြီးခဲ့သည့်လက ဆေးပညာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲမှ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်မ အတွက် သမိုင်းကြောင်းဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လာခဲ့ သည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မ၏ ရင်ဘတ်ကို ကိုင်ပြီး သူသည် ထိုစာအုပ်ကို လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုစကားသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထုစာရေးဆရာ တွမ်ကလင်စီနှင့် သိပ္ပံဝတ္ထုများကို စွဲမက်လှသည့် သူ၏ ဖြောင့်ချက်ပေးစကားပင် ဖြစ် သည်။ သူ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မဖတ်ပြီး လျှင် ကျွန်မနှင့်အတူ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သက်တောင့်သက်သာ နေတတ်ကြတာမျိုး လည်း ရှိသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် အချို့ပွဲပြင်ပေးဖို့ စောင့်နေသည့်မိန်းကလေးကို ကျွန်မက လှမ်းခေါ်ပြီး “ကျွန်မအတွက်ခက်ရင်းတစ်ချောင်းယူလာပေးပါဦး၊ သူ့ထဲက နှိုက်စားမလို့” ဟု လှမ်းမှာရင်း နောက်ပြောင် တတ်ပါသည်။ အကယ်၍ စကော့သည် သူ၏ အချို့ပွဲကို တစ်စမကျန် စားချင်ပါက “ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းအတွက် သီးသန့်မှာစားလိုက်” ဟု ပြောမှာကို ကျွန်မက ကြိုသိနေ

တတ်ပါသည်။ သူက သူ့ဘာသာသူ သီးသန့် စားချင် သည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်မအနေနှင့် အနှိမ်ခံရသည်ဟု သဘောမထားပါ။

သည်းခံခွင့်လွတ်ခြင်းတွေလည်း ရှိပါသေး သည်။ ပါတီပွဲတွေမှာ ကျွန်မအသံတွေကျယ်သွားတတ် ပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အရှက်ရစရာများ ကြုံလာပါက စကော့က ကျွန်မကို သည်းခံခွင့်လွတ်ပေး ပါသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်သူများကို ကျွန်မ သည်းမခံတတ်သည်ကို စကော့က သိပါသည်။ ကျွန်မ တို့ စုဆောင်းငွေထဲမှ ငွေအနည်းငယ် စတော့ဈေးကွက် မှာ ရွံ့ခဲ့ပါက သူသည် အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောလျှင် ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ခွင့်လွတ် နားလည်ပေးပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် သူ့ ကိုပွေဖက်အားပေးပြီး “ရပါတယ်မောင်ရယ်၊ ငွေရွံ့တာ ပဲ၊ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး” ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်ရသည်။

စုပေါင်း ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြတာမျိုးတွေ လည်း ရှိပါသည်။ ထိုသို့ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြခြင်းအား ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းအင်အားထက် ကြီးမြတ် တာတွေ ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ (ဥပမာဆိုရ လျှင် ကျွန်မတို့၏ ရင်သွေးတွေကိုပဲ ကြည့်ပါ) ပြဿနာ တစ်ခုအတွက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အကောင်းဆုံးအဖြေရရှိရန် အဖြေရှာကြလျှင် ကျွန်မတို့

နှစ်ယောက်မှာ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုလို ဖြစ်သွားတတ်ပြီး ပြဿနာတွေ ရှင်းလင်းသွားတတ်သည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလည်း ပါ ပါသည်။ သူသည် မျက်နှာ တည်တည်တံ့တံ့ကြီးနှင့် ဆေးရုံမှ နောက်ကျပြီး ပြန်လာတတ်သည့် အခါမျိုးတွေင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ရှုရှုခိုင်းခိုင်းနှင့် ရန်မလုပ်တတ်ပါ။ သူ့အနေနှင့် အလွန် ဆိုးဝါးသော အခက်အခဲမျိုး ဆေးရုံမှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီဆို တာ ကျွန်မ အလိုလို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးခဲ့ သည့် သီတင်းပတ်က သူသည် ထိုမျက်နှာထားမျိုးနှင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် ကလေးများနှင့် အချိန်ဖြုန်းပြီး သူ့အတွက် နွေးထားသည့် ညစာကို စား ပြီးသောအခါ “ဘာတွေ ဖြစ်လာလို့လဲ” ဟု ကျွန်မက သူ့ကို မေးမိသည်။ သူက အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သူသည် ထိုလူနာအတွက် နာရီပေါင်းများစွာ ကြိုးစားပေးခဲ့သော်လည်း လူနာသည် သတိပြန်လည် မလာခဲ့ပေ။ သူ့နောက်တစ်ခါ ထိုလူနာရှိရာသို့ သွား ရောက် စစ်ဆေးသောအခါ လူနာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် လူနာကုတင်ဘေးမှာ လူနာ့လက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း ရပ် နေသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်ရည်ပင် လည်မိကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုလူနာ အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မမြင်ဘူးဟုဆိုပြီး

ငိုပါတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် လူနာနှင့် အနှစ် လေး ဆယ်လုံးလုံး ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား လူနာ အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး ဆိုသည့်အကြောင်းကို မည်သို့ ပြောပြရပါမည်နည်း။

ကျွန်မသည်လည်း သူပြောပြသည်ကို နား ထောင်ပြီး မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲမိ သည်မှာ ဆေးပညာဆိုင်ရာ အခက်အခဲများကြောင့် ဖြစ်သလို၊ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး ပေါင်းသင်းသည့် သူ မျိုးတွေကိုမှ ထိုသို့ ဖန်လာရလေသလားဟု ဝမ်းနည်းမိ ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက် အကြောင်းတစ် ရပ်မှာ ဆေးရုံလောကတွင် ၂၅ နှစ်လုံးလုံး ကျင်လည်ခဲ့ ရပြီးသည့် သက်တမ်းရှိနေလျက် သူ ဝမ်းနည်းနေတတ် သေးပါလားဆိုတာကို သိရသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘာသာတရား သက်ဝင်ယုံကြည်မှုလည်း ရှိပါ သေးသည်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကို ချစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိရှိကြပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အခက်အခဲကာလများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း ဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့ကို ပစ်မထားဘူးဆိုတာ သိရှိ နေကြပါသည်။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်ကဆိုလျှင် စကော့ သည် တစ်နေ့လုံး ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျသည့်အပြင် အချိန်ပိုပါ ဆင်းပေးခဲ့ရသည်။ အင်္ဂါနေ့ညတွင် ဘုရား ကျောင်းမှ ကျွန်မတို့၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး သူ၏ ခင်ပွန်းသည် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကို

ခံစားနေရကြောင်း ပြောဆို၍ ငိုကြွေးနေရာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို ကျေနပ်မှုရသည်အထိ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရ၍ ဘဝကို ပြန်လည်အသက်သွင်းဖို့ ရုန်းကန်အားထုတ်နေရသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် နေ့လည်စာသွားစားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတူ စကားတွေပြောကြသည်၊ ရယ်မောကြသည်၊ ဒေါသဖြစ်ကြသည်၊ သူ့အတွက် ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိနိုင်သေးသည့်အကြောင်းတွေ ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။ ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က အယ်လ်ဇိုင်းမားရောဂါကြောင့် နဂိုစိတ်ပျောက်နေသည့် ယောက္ခမအကြောင်းဆွေးနွေးလိုသည်ဟု ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

သောကြာနေ့ညနေတွင် အဝေးကြီးမှာနေသော ကျွန်မ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းက သူ့ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းဆိုးကို ဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောသည်။ သူနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ ကျွန်မသည် ဖုန်းကို ဘေးချထားရင်း “ဒီတစ်ပတ်လုံးဟာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ အပြည့်ပါလား” ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ဆုတောင်းတစ်ခုကို ရေရွတ်ရင်း လိုအပ်သည်များကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် လှေကားမှ ဆင်းလိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှာ လိမ္မော်ရောင် သစ္စာပန်းများ

ပွင့်လန်းနေသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ အိမ်အောက်ထပ်မှာ အာကာသယာဉ်ပုံစံထုတ်နေရာမှ ရယ်မောနေသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ ကားကို လမ်းမပေါ်တွင် မောင်းနှင်လိုက်သောအခါ ပြာလွင်နေသောအဝေးက ကောင်းကင်ယံတွင် လိမ္မော်ရောင် မိုးပျံပုပေါင်းသုံးလုံး ပျံတက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကျွန်မ၏ ဘယ်ဖက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်မတို့နှင့် အိမ်နီးချင်းမှ မင်္ဂလာဆောင် ပွဲတစ်ပွဲကို အချိန်မီလေးလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သတို့သမီးသည် ဇာဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူ၏ ပန်းစည်းဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသော သူငယ်ချင်းများကို စ နောက်နေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းများကို ညပိုင်းတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ပြောပြလိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စလုံးသည် ဘဝသံသရာကို နားလည်သဘောပေါက်လာမိပြီး သောကဖိစီးမှုများကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် ပျော်ရွှင်မှုများလည်း ရှိနေသေးပါလား ဆိုတာကို သဘောပေါက် မိကြသည်။ တစ်ပါးသူများ၏ ဒုက္ခများကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမျှဝေပေးရင်း ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့်အတွက်လည်း ကျွန်မတို့မှာ ကျေနပ်မှုတွေ ရရှိလာတာကိုပါ အသိအမှတ်ပြုမိကြသည်။ ဒီမျှလောက် နှင့်ပင် ကျွန်မတို့ ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရဲနိုင်ကြပါပြီ။

နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ အသိတရား ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စကော့သည် အလုပ်တာဝန်မှ ပင်ပန်းလာပြီဖြစ်၍ သူ့အဝတ်အစားများကို ဒီအတိုင်းသာ ပစ်ထားမိခြင်းကို ကျွန်မ သိနားလည်ပေးရသည်။ အဝတ်လျှော်ဖွပ်ဖို့သာ အချိန်ပေးနေရပါက သူ့အတွက် ချိန်းဆိုထားသည့် ကိစ္စတော်တော်များများမှာ နောက်ကျသွားနိုင်သည်။ သတင်းစာဖတ်လျှင်လည်း ငါးကြိမ်မှာ သုံးကြိမ်လောက်ကတော့ သတင်းစာတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ပြန်ကြလျက် ထားပစ်ခဲ့တတ်သည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မက အလိုက်သိရပါသည်။ ချောကလက်ဗူးထဲမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ချောကလက်တောင့်ကိုလည်း သူယူစားပစ်တာမျိုးတွေရှိသည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်ပေးရသည်။ ကျွန်မက အိပ်လျှင် ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးတင်ပြီးမှ အိပ်တတ်သည်ကို သူကလည်း သိနားလည်ပေးသည်။ ကျွန်မက ခြံတံခါးကို ပုံမှန် ပိတ်ထားတတ်သည်။ ကားကိုလည်း ပုံမှန် သေ့ခတ်ထားတတ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မသည်လည်း နောက်ဆုံးလက်ကျန် ချောကလက်ကို ယူစားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မအထင်ကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ခိုင်မြဲနေခြင်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကောင်းကင်ကြီးသည်လည်း သာမန်အရောင်ထက် ပိုပြီး ပြာ

လွင်မနေပါ။ သူ့ ပုံမှန် ရှိမြဲအရောင်အတိုင်းသာ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဘဝနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆန်းသစ်သောအရာ တော်တော်များများကို သတိမမူမိကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ် ယောက် သတိမထားမိကြခြင်းများသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့သတိပြုမိသည့် အရာ များကိုသာ နှစ် သက် သဘောကျတတ် ကြပြီး ထပ် တလဲလဲသတိထားရင်း အမြတ်ထုတ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ ဂီတသံများသည် သံစဉ်များရှိနေခြင်းကြောင့် လှမြဲအတိုင်း လှပလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိမိ တို့၏ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုပြီး နုပျိုသွားသည်ဟု လည်း မခံစားကြရပါ။ ကျွန်မတို့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ အလွန်များလာသောအခါ အမြော်အမြင်တွေ ပိုရှိလာကြသည်။ ပိုမိုပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာလာကြသည်။ မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဇရာ၏ ထိုးနှက်မှုကို ခံကြရ သည်။ မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံမှ သင်ခန်းစာများကို ရယူပြီး အဖိုးထိုက်တန်သည့် သင်ခန်းစာများကို လက် တွေ့ အသုံးချ ဖန်တီးနိုင်သည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ အချစ်ကို ခိုင်မြဲစေသော အကြောင်းများအား သိနိုင်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ သတို့သမီးဘဝက စကော့ပေးထားသည့် လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေး ကျွန်မမှာ ရှိနေသေးသည်။ ထိုလက်စွပ်ပေါ်မှာတော့ “ကိုယ်နဲ့အတူ အသက်တွေ

ကြီးလှည့်ပါကွယ်” ဆိုသည့် ကဗျာဆရာ ရောဘတ်
ဘရောင်နင်၏ စာသားလေးကို ထွင်းထားသည်။ ကျွန်မ
တို့သည် အချစ်ကို ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် အထက်ပါ
အချက်များအတိုင်း ကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။



ဒေကင်ပြင်ပူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်

The Secret to Fame and Fortune By William M. Hendryx

ဒဲလပ်စ်မြို့တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် “ဆိုင်ကြီး” ဆီသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားဖို့ ဖေဖေကို မကြာခဏ အပူကပ်မိသည်။ ထိုနေရာသည် ဖေဖေ နေ့စဉ်သွားရောက်လေ့ရှိသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် နေရာ တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ မရင့်ကျက်သေးသော နုနယ်သည့် အတွေးတွေထဲမှာတော့ ထိုနေရာသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကုန်ပစ္စည်းများကို လူသန်ကြီးတွေက ထုတ်လုပ်နေသည့် စက်ရုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်အသက် ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ် အရွယ် နွေရာသီတစ်ခုတွင် မေမေက ထိုစက်ရုံကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွား ချိန်မှာ အလုပ်သိမ်းဥသြမဆွဲခင် အချိန်မီလေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ကို စက်ရုံအပြင်ဘက်

ထွက်ကြိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စက်ရုံထဲ သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

“ကဲ ငါ့သား ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်ပြီ လေ” ဟု ဖေဖေက ဂုဏ်ယူခုံကြားစွာ ပြောပြီး သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော လက်အိတ်စွပ်လက်ကြီးဖြင့်ပွေ့ကာ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

“ကဲ သားဘယ်လိုမြင်လဲ” ဟု ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် “ဝိုး” ဟုသာ သက်ပြင်းချ လိုက်နိုင်သည်။ စက်ရုံကြီးသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ သလို မိုးခြိမ်းသံမျှ ကျယ်လောင်လှသော စက်သံများ၊ စက်ပစ္စည်းတို့မှထွက်သော စက်ဆီနံ့များဖြင့် ထုံမွမ်းနေ သည်။ ပုံစံထုတ် လုံခွက်တို့က မလိုအပ်သည့် အစများ ကို ဖဲ့ထုတ်ကာ တိကျသော ရုပ်လုံးများကို ဖော်ပေးနေ သည်။ သံမဏိ စက်ပစ္စည်းတို့၏ တိကျသော တည် ဆောက်မှု အနေအထားတွေကိုပါ မြင်နေရသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ပုံပေါ်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်သည် ဆူညံနေသည့် အသံတွေကြားထဲမှ မေးမြန်းမိသည်။

“ပုံဖော်တဲ့ လုံခွက်တွေထဲကပေါ့သားရဲ့” ဟု ဖေဖေက ပြန်ဖြေရင်း ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်မှ ဘာမှထည့် မထားသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက် အလွတ်တစ်ခုကို ယူပြ သည်။

“ဒီခွက်လို ပလပ်စတစ်ခွက်တွေ ပြုလုပ်ဖို့ အတွက် ပုံသွင်းတဲ့ခွက်ကို ဖေဖေတို့က ဒီယက်စ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် နာမည်ပေးထားတယ်ကွ။ သူ့နည်း အတိုင်းသာ လုပ်လို့ကတော့ ဖေဖေတို့ထုတ်လုပ် တဲ့ခွက်တွေဟာ တစ်သက်တာအထိ ခံတယ်ကွ့” ဟု ဆိုပြီး ဖေဖေက ခွက်ကို သူ့ပုခုံးနှင့် တစ်တန်းတည်း မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်ကာ “ဒီခွက်ကို ဖေဖေ လွှတ်ချ လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ကွဲသွားမှာပေါ့ ဖေဖေ”

“ဒါဆို၊ သား စောင့်ကြည့်လေ” ဟုဆိုကာ ဖေဖေက ခွက်ကို ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ခွက်သည် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်နှင့် ထိကာ ခွပ်ခနဲမြည် သွားပြီး သုံးလေးပတ် လည်ထွက်သွားကာ ပြန်ပြီး ငြိမ် သက်သွားသည်။

“ဒီခွက်ကလေးမှာ စင်သွားတဲ့ အရာမျိုးလေး တောင် မရှိဘူး” ဟု ဖေဖေက ခွက်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ပြောသည်။

“သား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ လူတော် တစ် ယောက်ဟာ ခွက်ထောင်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ ပုံစံခွက်ကို လုပ်နိုင်တယ်” ဟု ဖေဖေက ဆိုပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အောင်မြင်မှုနှင့် ချမ်း သာသုခတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့် ခပ်ခွာခွာ ဖြစ်လာသည်။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖေဖေ့ သဘောတရားများကို ကျွန်တော် လှောင်ပြောင်ချင်လာသည်။ သူ၏ ရှေးထုံးများကို ရှက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်ရသည်။ စစ်မှုထမ်းရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ဘဝ၏ ရှေ့ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်များကို မိမိဘာသာမိမိ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော့် ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အဝေးမှ အားပေးတိုက်တွန်းနေဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အဖေအကြံများကို လိုက်နာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ထားသည့် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အကြံကောင်းတွေ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဟု ကျွန်တော် သံသယဝင်နေပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် တခြားစံပြုလူတွေကို အတုယူနေချိန်လည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရွှေရောင်ဆံပင်ထူထူနှင့် အားကစားလိုက်စားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ချောမောခန့်ငြားသည့် ရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်အနည်းငယ်သာ ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့အသက်ထက် နှစ်ဆကြီးသူများထက် အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ သူ့နာမည်နှင့် ကုမ္ပဏီရှိသည်။ လှပချောမောသော စိန်မြရံချယ် ဇနီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကြီးမားလှပသော ဇိမ်ခံကားကြီးရှိသည်။ ရေကူးကန်ပါ ပါသည့် လှပသည့် အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။

ကြော်ငြာလုပ်ငန်းခွင်တွင် ပထမဆုံး အရေးကြီးသည့်အချက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မြှင့်တင်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးသည် ဆိုတာကိုသိအောင် သူက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပြခဲ့သည်။ သူသည် အသစ် အသစ်သော အကျိုးအမြတ်များကိုသာ အမြဲမျှော်ကိုးနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အလွန် ယုံကြည်ကိုးစားလွန်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကိုင်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ “အမြန်ပြီးဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ကျန်တာနောက်မှလုပ်” ဆိုသောစကားသည် သူ့လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြော်ငြာရေးသည့် ဌာနတွင် လုပ်ရသူဖြစ် သောကြောင့် သူ၏ ပြတ်သားမြန်ဆန်လှသော အမိန့်ပေးမှုများကို ကြုံဖူးသည်။

“ပြီးပြည့်စုံတာမလိုချင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း အလုပ်ပြီးတာပဲ လိုချင်တယ်” ဟု သူက အမိန့်တွေပေးတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာပင် ကြော်ငြာအရေးသမားအဆင့်မှ ကုမ္ပဏီ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးအထိ အောင်မြင်မှု ရလာခဲ့သည်။ ကျွန်

တော်သည် ရုံးပိတ်ရက်များမှာပါ နေ့ရောညပါ အလုပ်လုပ်သော်လည်း ဖောက်သည်များနှင့် အစည်းအဝေးပွဲများ၊ သတ်မှတ်ရက်အလုပ်ပြီးစီးရေးများတွင်ပါ ပျက်ကွက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ဖောက်သည်အချို့ရှိတတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါတွင် သူတို့က ငွေမသွင်းပေးသောကြောင့် ကုမ္ပဏီအတွင်း ငွေကြေးယိုစီးမှုများ ရှိတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်သူဌေးလေးကတော့ ညစာကျွေးပွဲတွေ အကျွေးမပျက်၊ သူ့ဇနီးလက်မှာ စိန်လက်စွပ်အသစ် တိုးမြဲတိုးလျက်။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့မှာတော့ သူက ကျွန်တော့်အိမ်ကို လှမ်းခေါ်ပါသည်။ သူက နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် ကျွန်တော့်ကို ရုံးမှာတွေ့ချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခုခုတော့ အရေးပေါ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် အလိုလို သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ကိစ္စသည် မည်မျှအရေးကြီးနေပါသနည်း။ သူသည် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့် အမြင့်ဆုံးလစာကို သူ ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ပေးတော့မည်လားမသိ။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော ကျွန်တော် ရုံးသို့ရောက် ရှိသွားချိန်တွင် နေမင်းကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ် မေးတင်ကာစပင် ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်းနေရာရှိ သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားရာ

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျပ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရောက်
နေတာကို သိကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ ထို့နောက်
သူက စာကို ဆက်လက်ရေးနေရာ ကျွန်တော့်မှာ မျှော်
လင့်တကြီး စောင့်စားနေရသည်။

နောက်ဆုံးမှ သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်
သည်။ သူသည် လက်အစုံကို သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ
ယှက်တင်လိုက်ရင်း “အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်
တော့်အနေနဲ့ ဒီစကားကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ
တောင် မသိတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ထံမှ
အကြည့်ကို လွဲဖယ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားရဲ့ လစာဟာ
ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ မထိုက်တန်တော့ဘူး။
ဒါကြောင့်မို့ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လမ်းခွဲ
ကြပါစို့။ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်စားပွဲမှာ ရှင်းစရာရှိတာတွေ
ရှင်းလိုက်ပါ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေမလာခင် ခင်ဗျား ဒီက
နေ ထွက်သွားစေချင်တယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်
တော်သည် စိတ်ဓာတ်တွေကျရင်း ထိုနေရာမှာ အချိန်
ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် နောက်ခံသမိုင်း
ကြောင်းအရ ကျွန်တော် ပိုပြီး ရှက်မနေတော့ပါ။ ကျွန်
တော့်ဖေဖေက ဘာပြောမည်နည်း။ နောက်ထပ် ရက်
အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ခံပြင်းလိုက်၊ ဒေါသဖြစ်
လိုက်၊ မိမိကိုယ်မိမိ သနားလိုက်နှင့် ခံစားနေရဦးတော့
မည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မိမိယုံကြည်အားထားသူ

တစ်ယောက်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ လိုနေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ မာနများကို ခွာချပြီး ကျွန်တော့်မိဘအိမ်ပြန်သွားကာ ဖေဖေကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြောဆိုပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းမှာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“သား ခံစားနေရတာတွေကို ဖေဖေ သိတယ်” ဟုဖေဖေကဆိုရင်း ဝါယာကြိုးမျှင်ဖြင့် လှပစွာ မွမ်းမံထားသော မျက်မှန်ကိုင်ကို နေသားကျအောင် ပြင်လိုက်ပြီး “ငါ့သား၊ ဖေဖေပြောတာတွေကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစား နော်၊ သူက သားကို ဒီအတိုင်းပဲ အမှန်တကယ် ပြောလိုက်တာလား။ သား အလုပ်လုပ်တာကရော ဒီလောက်ညံ့ဖျင်းသလား” ဟု ဆိုပါသည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကြော်ငြာတွေကို မနားတမ်း လက်တန်းရေးနိုင်တာ။ ရုံးမှာ ကျွန်တော့်လောက် မြန်အောင် ရေးနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သားက မြန်အောင်ရေးနိုင်သလောက် ကောင်းအောင်ရော ရေးနိုင်ရဲ့လား”

“ကောင်းမှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ဆက်ခိုင်းနေတာပဲ”

ဖေဖေသည် ကျွန်တော် ယခုအရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် သားသမီးတွေကို မြှောက်စားချီးမွမ်း

သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းမည့်အစား စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာမေးခွန်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ အဖြေထုတ်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ မေမေက ညစာစားဖို့ ခေါ် သည့်တိုင်အောင် ဖေဖေက မေးခွန်းများနှင့် ကျွန်တော့် ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေဆဲ။ နောက်တော့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်ပြီး ဝတ်ပြုခိုင်းသည်။ ကျွန်တော် ခံစားနေရသည့် ခံစားမှုများမှလွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဝိုင်းသည် စိုစိုပြေပြေရှိလှ၏။

ညပိုင်းမှာတော့ ဖေဖေမေးခွန်းများကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အိပ်၍ပင် မပျော်နိုင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့် စကားပြောချင်လာသောကြောင့် ဖေဖေနားချိန်ကိုမှန်းပြီး စက်ရုံကို လိုက်သွားမိသည်။ ဖေဖေက ထိုလုပ်ငန်းတွင် ဖိုမင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စက်ရုံ၏ အနေအထား အား လုံးကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိပါ။

ဖေဖေနှင့်ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ သောအခါ ဖေဖေမျက်နှာမှာ တောက်ပသွားပြီး လက် အစုံကို ဆန့်တန်းလျက် ကျွန်တော်ရှိရာ လျှောက်လာ သည်။

“ဟား၊ ဟား . . . တော်တော် ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ကွာ။ သား ဒီနေ့အဖေဆီ လိုက်လာမယ် ဆိုတာ ဖေဖေထင်ပြီးသား” ဟုဆိုရင်း ဖေဖေက ကျွန် တော့်ကို ခုံတန်းရှည်ဖက်သို့ ခေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကျဖြစ်သော ညစ်ပေပေခွက်တစ်လုံးကို တွေ့မိသောကြောင့် ကောက် ယူပြီး လွှတ်ချမိသည်။

“ဖေဖေရယ်၊ ဒီခွက်ဟောင်းတွေကို ထုတ်လုပ် နေတုန်းပဲလား၊ ဒါတွေချည်း နေ့တိုင်းထုတ်လုပ်နေရတာ ဖေဖေ မညည်းငွေဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးမိ သည်။

“ဘယ် ညည်းငွေလို့ ဖြစ်မလဲသားရဲ့။ အဖေ တို့မှာ ပြည့်မှ မပြည့်သေးတာ။ ဒါကြောင့် အဖေတို့မှာ ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံခွက်တစ်ခု အခြေခံ မကောင်းရင်တော့ ဖေဖေတို့မှာ အသစ်ပြန်လုပ်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ လူတော်တော်များများက ဒီသဘော တရားကို နားမလည်ကြဘူးကွာ” ဟုပြောရင်း ဖေဖေ အသံမှာ မာနတွေ ပါလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခွက်တော့ ထွက်တာပဲမဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဪ၊ ငါ့သားကလည်း ဒီလိုပဲ မြင်တာကိုး။ ခွက်တော့ ထွက်တာပေါ့ကွာ” ဟုဆိုရင်း လုံခွက်ပုံစံ တစ်ခု သွန်းလောင်းရာ၌ မိုက်ခရိုမီတာခွက်ကို ကြည့်ရ ကြောင်း၊ သံမဏိ ကုန်ကြမ်းများကို အရည်ဖျော်ရင်း ပုံစံခွက်ဖြစ်အောင် ပုံနှိပ်သူက ဖန်တီးရကြောင်း ရှင်းပြ ရင်း ဖေဖေက “အဖေတို့ အမြင်မှာတော့ ပုံစံခွက်တစ်ခု

ပြီးသွားရုံနဲ့ ကောင်းသွားပြီလို့ ယူဆလို့မရဘူး” ဟု စကားကို ဆက်သည်။

ဖေဖေက မီးဇာကိုချဲ့ရင်း မီးတိုးလိုက်ရာမှ “ငါ့သား သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ပုံစံခွက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ပလပ်စတစ်ခွက်ထဲမှာ အက်ကြောင်းလို ထွင်းရာလေးဖြစ်နေပြီး ပြန်ဆက်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးလေး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီ အက်ကြောင်းလို ရှိနေတဲ့ ဖေဖေတို့ဆီက ထွက်တဲ့ ပုံစံခွက်ဟာ အက်ကြောင်းနှစ်ခုကို ဆက်ထားသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဖေဖေတို့မှာ မခံစားနိုင်ဘူး။ ဒါတောင် တကယ့်ကို သေးငယ်တဲ့ အက်ကြောင်းလေးနော်။ ဒီလို အက်ကြောင်းရှိနေတာဟာ သူဌေးအတွက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပေမဲ့ ဖေဖေတို့အတွက်တော့ တကယ့်ကို အရေးကြီးတယ်” ဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် ညက ဖေဖေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ စကားတွေ ပြောခဲ့မိတာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြီး အသားတွေ ရှိန်းဖိန်းလာကာ နီမြန်းလာသည်။

“တကယ်လို့ လွတ်ကျသွားရင်ရော” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

ဖေဖေအပြုံးက ပိုမိုကျယ်ပြန့်သွားပြီး ဖေဖေသည် သူ၏ အိုစာနေသောလက်ကို ဆန့်တန်းလျက် “ဒါဆို စမ်းကြည့်လေကွယ်” ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် ခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်သောအခါ ခွပ်ခနဲမြည်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ခွက်သည် နောက်ထပ် ခုန်ပေါက်မသွားတော့ဘဲ လိမ့်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွား သည်။ ခွက်ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ဆံခြည်မျှင်ကဲ့ သို့သောအက်ကြောင်းများသည် ခွက်နှုတ်ခမ်းအထိ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ ဖေဖေ”

“ပုံစံခွက်မှာ ဒီလို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အနာအဆာ ရှိနေလို့ပေါ့သားရယ်။ ဒီလိုပုံစံခွက်မျိုးကို တစ်ပတ် လောက်သာ အသုံးပြုလိုက်ရင် ထွက်လာတဲ့ ထောင် သောင်းချီတဲ့ ခွက်တွေဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ”

“ဖေဖေအလုပ်ရုံက အရှေ့တိုင်းနဲ့ ပေါင်းထား တာမဟုတ်လား။ ဒီလိုစက်နဲ့ သုံးရမယ့်ပစ္စည်းကို ဘာ ဖြစ်လို့ ထားတာလဲ”

“ဒါပေါ့ကွာ။ သူဌေးသိတာကတော့ သူ့ဖောက် သည်တွေဟာ သူ့ဆီကထွက်တဲ့ ပစ္စည်း ဝယ်ရေးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုပြလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေကို ဖောက်သည် တွေက ဝယ်သွားမိရင်တော့ ဖောက်သည်ဟာ ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ဘယ်ရနိုင်တော့မှာလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံးကို လိုချင်ရင် ပြည့်ပြည့်ဝဝပေးတတ်ရ တယ်”

ဖေဖေက စကားပြောတာရပ်ပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အဖေ့စိတ်အထင်ကတော့ သားရဲ့အလုပ်ရှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်ကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ လုပ် တယ်ထင်ပါတယ်”

ဖေဖေ၏ နေလောင်ထားသောမျက်နှာတွင် လှောင်ပြုံးတစ်ခု သိသိသာသာကြီး ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“ဖောက်သည်နဲ့ ထုတ်လုပ်သူရဲ့ကြားမှာ အရည်အချင်းပြည့်ဝမှု ရှိဖို့သာ လိုတယ်ကွဲ့။ အဖေ သားဆီက ကြားရသလောက် ဆိုရရင် သားရဲ့ အလုပ် ရှင်ဟာ ဖောက်သည်ကို စိတ်ကျေနပ်မှုရှိအောင် မစွမ်း ဆောင်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး သားကိုပါ မကျေမနပ် ဖြစ်လာ တယ်လို့ပဲ အဖေ ယူဆတယ်”

ကျွန်တော့်အတွက် အလင်းရောင်တွေ ပေါ် ထွက်လာပါပြီ။ ဖေဖေစကားတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်နေသည်။ ကျွန်တော် ယခင်က လုပ်ငန်းသည် အရည်အသွေးထက် အရေအတွက် များဖို့လောက်သာ အဓိကထားသော လုပ်ငန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝင်ငွေတွေ ကျ ဆင်းလာသောအခါ အလုပ်ရှင်သည် ကျွန်တော့်ဘဝကို တိုးမြှင့်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့ဇနီး၏ စိန်လက်စွပ်ကိုပင် အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ပါ။

“ဒါဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ထက်ထက်မြက် မြက်ဖြစ်ဖို့ ဂရုစိုက်နိုင်ရမှာပေါ့နော်”

ဖေဖေ အဝေးကို ငေးကြည့်နေပုံမှာ ကျွန်တော့်အား ပြောပြဖို့စကားကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်နှင့် တူပါသည်။

“ဒါပေါ့သားရယ်။ အဖေဟာ အလုပ်အကိုင်တိုင်းကို အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ ဂရုစိုက်ခဲ့တာကြောင့် လူတိုင်းလိုချင်တဲ့ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားဖြစ်တာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေမှာ မိသားစုရဲ့ ဘဝပျိုးထောင်မှုကို ဂရုစိုက်နေရတဲ့အချိန်မှာ တခြားဘက်တွေကို အာရုံစိုက်နိုင်တဲ့ ခွန်အား မပေးနိုင်ခဲ့လို့ပေါ့”

ကျွန်တော့် တစ်သက်တာတွင် ထိုအတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးတာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဖေဖေပါးစပ်က ထွက်လာသော အတွေးအခေါ်စကားသည် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းပင် ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးတွေအပေါ် တစ်ခါမှ အခွင့်အလမ်းမပေးသောဖေဖေသည် ယခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်နှစ်ပေါင်းများစွာက စောင့်စားနေသည့် မျှော်လင့်ချက်ကောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သွန်းလောင်းပေးလိုက်သလိုပင်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အလင်းရောင်တွေ တောက်ပလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ဒီခွက်ကလေးကို ကျွန်တော် သိမ်းထားပါရစေ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

ဖေဖေက အက်ကြောင်းပေါ်နေသော ခွက်ကလေးကို ကြည့်ရင်း “အင်း၊ သိမ်းထားလေ” ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ ထို့နောက် . . .

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ဆီက လုပ်တဲ့ခွက်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိစေနဲ့နော်” ဟု မျက်တောင်ခတ်ရင်းဆိုသည်။



မကြာသေးခင်ကာလက ကျွန်တော်သည် ကြော်ငြာဌာနများ ရုံးစိုက်ရာနေရာတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားယူပြီး စာရေးဆရာ၊ ဖန်တီးရှင်၊ နှီးနှောပညာရှင် ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိထံလာသော ဖောက်သည်များကို လေးလေးစားစား ဖြင့် အကြံကောင်းများကို ပေးပါသည်။ ၁၅ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းသည် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်လာရုံမျှမက ဝန်ထမ်းများစွာ ကိုပင် ခန့်ထားနိုင်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လာသည်။

ဖေဖေကတော့ အနားယူသွားပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဖေဖေထံမှ ယူခဲ့သော ခွက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှ ဂုဏ်ထူးဆောင် အမှတ်တံဆိပ်များနှင့်အတူ ဝင့်ဝင့်ထယ်ထယ် ရှိနေပြီး အသေးအဖွဲကအစ ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရန် သတိပေးနေသကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည်။ ထိုခွက်ကလေးသည် လုပ်သည့်အလုပ်တိုင်းကို အပြစ်

အနာအဆာ အသေးအဖွဲကအစ အရေးတကြီး ဂရုစိုက်
 ရမည်ကို သတိပေးနေပါသည်။ လိုတာထက် ပိုပြီး
 အားစိုက်ထုတ်ရမည်ဟု ဆိုနေပါသည်။ သို့မှသာ သူများ
 နှင့်မတူ တစ်မှုထူးသော ဘဝပုံစံတစ်ခုကို ရနိုင်မည်ဖြစ်
 သည်။



လမ်းဘေးမှ အသားဒို

The Bag Lady By Bobbie Probst

သူသည် ၅ လမ်းရှိ စာတိုက်တွင် အိပ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် သူထိုင်လျက် အိပ်နေရာ အများသုံး တယ်လီဖုန်းဘက် မကွေ့မီကပင် သူ့ဆီမှ အနံ့အသက်တို့ကို အလိုလို ရနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆီးများဖြင့်ပေကျံနေသည့် သူ့အဝတ်အစားများဆီမှ ဆီးနံ့များ၊ သွားမရှိတော့သောပါးစပ်မှ အားပုပ်နံ့များကို ရနေကျဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ သူသည် အိပ်မနေပါက တစ်ယောက်တည်း ရောက်တတ်ရာရာစကားတွေ ပြောနေတတ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူတို့သည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များကို ဖယ်ရှားရန်အတွက် စာတိုက်ကို ညနေခြောက်နာရီဆိုလျှင် ပိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှာသာ ခွေခွေလေး အိပ်စက်သည်။ တစ်

ယောက်တည်း စကားတွေပြောသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာစေ့၍ မရတော့သည့်ပမာ အမြဲပွင့်အာနေပြီး လေတိုက်ပါက လေထဲတွင် သူ၏ အနံ့အသက်များ မျောပါလာတတ်သည်။

ကျေးဇူးတော်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ အများကြီး ပိုလှုံသည်။ ကျွန်တော်သည် ပိုလှုံနေသော အစားအသောက်များကို ထုတ်ပိုးပြီး တခြားသူများထံ ခွင့်တောင်းကာ ၅ လမ်းဖက်သို့ ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ညသည် အလွန်ပင် အေးစိမ့်နေ၏။ လမ်းတလျှောက်တွင် သစ်ရွက်များ ကြွေလွင့်နေကြပြီး လမ်းပေါ်ထွက်သူဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမျှပင် မတွေ့ရပါ။ လူအများစုသည် နွေးထွေးသော အိမ်ထဲမှာသာ နေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် သူ့ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု အသေအချာ သိနေပါသည်။

သူသည် နွေရာသီမှာပင်ဝတ်လေ့ရှိသည့် သူဝတ်နေကျ အဝတ်အစားတွေကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နွေးထွေးသော ဝှမ်းကပ်အင်္ကျီက သူ၏ အိုမင်းကာ ကိုင်းညွတ်နေပြီဖြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သိုင်းခြုံထားသည်။ သူ၏ အရိုးပေါ်အရေတင်လက်မှာ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပစ္စည်းများပါသည့် ဈေးခြင်းတောင်းတစ်ခုကို ဆွဲထားသည်။ သူသည် စာတိုက်ဘေးရှိ ကစားကွင်း၏ ခြံစည်းရိုးတွင်မှီကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။

“ဒီအဘွားကြီးက ဘာကြောင့်များ လေကွယ် တဲ့နေရာမှာ သွားမနေလဲမသိဘူး” ဟု ကျွန်တော် တွေး နေမိသည်။ သူသည် ရှူးသွပ်လွန်းနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ပူသည် အေးသည်ဆိုတာကိုပင် သေသေချာချာသိတော့မှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။

ကျွန်တော့်၏ သစ်လွင်တောက်ပသော ကား အသစ်လေးကို သူထိုင်နေရာဆီသို့ ကွေ့ရပ်လိုက်ပြီး မှန်ကို တင်လိုက်ကာ . . .

“အမေ . . . ကျွန်တော်လေ . . .” ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှ ‘အမေ’ ဆိုသောစကား အလိုအလျောက် ထွက်သွားမိသည့်အတွက် အသက်ရှူ မှားသွားရသည်။

“အမေ၊ ကျွန်တော် အမေ့အတွက် စားစရာ တွေ ယူလာတယ်။ အမေ ကြက်ဆင်သားနဲ့ အစာသွပ် မုန့်တွေ၊ ပန်းသီးမုန့်တွေ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကြည်လင် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော လေသံဖြင့် “အို၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ ဝိုက်ပြည့်နေပါပြီ။ တကယ်မစားရ မသောက်ရသေးတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာပြီး ပေးလိုက်ပါလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောသည်။ သူ၏ စကားများမှာ ရှင်း လင်းပြတ်သားလှသလို အပြုအမူမှာလည်း ကျက်သရေ

ရှိလွန်းလှသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် လက်လျှော့ခဲ့
ရသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း အဝတ်စုတ်များ
ထဲသို့ ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။



ချစ်ခြင်းအလှ

A Legacy of Love By Bobbie Gee
Winning The Image Game

အယ်လ်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိုးလုပ်သည့် အနုပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ဇနီးနှင့် သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ညမှာတော့ သူ၏ သားအကြီးသည် ဝိုက်အောင့်သည့် ဝေဒနာကို အလူးအလှိမ့်ခံစားနေရသည်။ သားဖြစ်သူ ဝိုက်အောင့်ခြင်းမှာ သာမန် အခန့်မသင့်မှု တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကာ အယ်လ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ လေးလေးနက်နက် ဂရုမစိုက်မိခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သားဖြစ်သူ၏ ဝေဒနာသည် အလွန်ဆိုးဝါးလာပြီး နောက် ညတွင်းချင်းပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ကလေးဝိုက်စအောင့်ကတည်းက သူတို့အနေနှင့် ဂရုမစိုက်ရှိခဲ့ပါက ကလေးသည် ယခုလို ဆုံးပါးသွားမည်မဟုတ်ဟု သိရှိလိုက်ရသောအခါ အယ်လ်သည် သူ၏ အမှားအတွက် စိတ်ဖိစီးမှုခံရကာ စိတ်ဝေ

ဒနာသည်လို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ထက် ပိုပြီးဆိုးသည်က မကြာခင်မှာပင် ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ကို ပစ်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ အယ်လ်မှာ သူ၏ ခြောက်နှစ်အရွယ် သားငယ်လေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြုံရသော အခြေအနေဆိုးနှစ်ခုမှာ အယ်လ်ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်လှသောကြောင့် သူ့ခမျာ အရက်တွေသောက်ရင်း ဘဝကို ဖြေသိမ့်နေခဲ့ရသည်။ မကြာခင်မှာပင် သူသည် အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အရက်သောက်သည့် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသောအခါ သူ့မှာပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းတွေ တစ်စထက် တစ်စ ပြုန်းတီးလာလေတော့သည်။ သူ့အိမ်၊ သူ့ခြံ၊ သူ့လက်မှု ကိရိယာများနှင့် ရှိသမျှ ကုန်လေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အယ်လ်သည် ဆန်ဖရန်ဆစ္စကိုရှိ မော်တယ်အခန်းတစ်ခန်းတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

အယ်လ် ကွယ်လွန်သွားသည့် သတင်းကို ကြားရသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် မိမိတတ်ကျွမ်းသည့်ပညာရပ်ကို ပြသခွင့်မရဘဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည့်အတွက် လောကကြီးကိုရှုံ့ချမိသည်။

“တော်တော်ဆိုးဝါးလှတဲ့ အရှုံးကြီးပဲ၊ လုံးဝ အလေအလွင့်ဖြစ်သွားတဲ့ ဘဝတစ်ခုပဲ” ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်ကာလတွေ ကုန်လွန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော

စောစောပိုင်းက ကောက်ချက်ချခဲ့မှုများကို ပြန်လည် တန်ဖိုးဖြတ်ကြည့်မိသည်။

အယ်လ်၏ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သားငယ် အာနီးကို ကျွန်တော်သိသည်။ သူသည် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည့်အထဲတွင် ကြင်နာမှုအရှိဆုံး သော၊ ဂရုအစိုက်ဆုံးသော၊ ချစ်မေတ္တာအကြွယ်ဝဆုံး သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အာနီးနှင့် သူ၏ သားသမီးများကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမိ သောအခါ သူတို့အကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရေအလျင် တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်နေရ သည်။ ထို ကြင်နာမှုမျိုးနှင့် ဂရုတစိုက် ရှိမှုမျိုးသည် တစ်နေရာရာမှ လာသည်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိနေ သည်။

အာနီးတစ်ယောက် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူအကြောင်း များများစားစား ပြောလေ့မရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိသည်။ အရက်သမားတစ်ယောက်ဘက်မှ ခုခံ ပြောဆိုရသည်မှာ အလွန်မလွယ်သည့် ကိစ္စဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိ သမျှ ရဲဆေးတွေ အကုန်တင်ပြီး . . .

“ဦးလေး တကယ့်ကို နားမလည်ဘဲ ရှုပ်ထွေး နေတာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ မင်းကို ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့ တာ မင်းအဖေတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် မဟုတ် လား။ မင်းကို အခုလို ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်

လာအောင် သူက ဘယ်လိုများ ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့သလဲ ကွာ”

အာနီးသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း စဉ်းစား ခန်းဝင်နေသည်။

“ကျွန်တော် ကလေးဘဝကမှတ်မိသလောက် ဆိုရရင် ကျွန်တော့်အသက် ၁၈ နှစ်မှာ အိမ်ကနေ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်အခန်းကို ညတိုင်း လာပြီး “ငါ့သားကို ဖေဖေချစ်တယ်” လို့ အမြဲပြောပြီး နမ်းလှေ့ရှိုတယ်ဗျ” ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လ်သေဆုံးသွားခြင်း ကို ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုဟု မိုက်မိုက်မဲမဲ ကောက်ချက်ချခဲ့မိခြင်း အတွက် အမှားကြီး မှားခဲ့ပါလားဆိုတာကို သိလိုက်ရပါ ပြီ။ သူသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖန်တီးမှုအနေဖြင့် ဘာမှ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် အလွန် ချစ် တတ်သော ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကောင်း ဆုံး အမွေတစ်ခုကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန် တော်သိသည့်အထဲတွင် ပေးဆပ်နိုင်စွမ်းအရှိဆုံးသော ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

